

NAŠA LUČ

maj 2005, letnik 54, številka 5

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

LETO EVHARISTIJE

Jaz sem vesel, bodite tudi vi	2
40 let mesečnika Ognjišče	3
Stiški rokopis	6
Pesem tisočeri zvonov v Berlinu	8
Kačiče – podružnična cerkev Marijinega rojstva	9
Bog 'ma vas rad	10
Dr. Branko Rozman osemdesletnik	11
Prisluhnimo domovini	12
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	38
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Arhiv Družine:

Papež Janez Pavel II.

Druga str. ovitka: Arhiv Družine:

Sveti oče v Mariboru

Tretja str. ovitka: Arhiv NL: Blagoslov jedil

Četrta str. ovitka: Tamino Petelinšek:

Marijina procesija na Rakovniku

Papeževa duhovna oporoka

Dragi bralci in bralke Naše luči, te besede vam pišem pod močnim vtisom veličastnega pogreba, na katerem se je ves svet poslovil od pokojnega papeža Janeza Pavla II. Milijonske množice romarjev, kardinalski zbor, več tisoč škofov in duhovnikov, predstavniki drugih krščanskih Cerkva in nekrščanskih religij, 200 visokih državnih delegacij ... Pogreb, kakršnega svet še ni videl!

Kako je mogoče, so se spraševali mnogi. Odgovor je zelo preprost. Pokojni papež Janez Pavel II. je poltretje desetletje ljudem prinašal vero, upanje in ljubezen, zlasti trpečim, osamljenim, žalostnim, bolnim. Še posebej tistim, ki niso imeli nobenega upanja in nobene prihodnosti. Kam vse je šel, da bi jih našel: v ječe, barakarska naselja okoli velemest, med bolnike z aidsom, med umirajoče. Ljudem je bil blizu v njihovih najhujših stiskah in z njimi delil njihovo gorje, jim stal ob strani, jih tolažil, a hkrati ves svet opozarjal na krivice, ki se jim dogajajo.

Ljudje papeževe požrtvovalne ljubezni niso pozabili. Ko se je zaradi starosti in bolezni tudi sam znašel v trpljenju in preizkušnjah in ko se mu je približala zadnja ura, so hoteli biti ob njem, da bi mu s svojo molitvijo in bližino lajšali bolečine. Zato množice mladih in starih, ki so na trgu sv. Petra v Rimu vse zadnje dni dolgo v noč vztrajali v molitvi in zbranosti.

Iz podobnih razlogov bi se vsi radi poslovlili od papeža tudi po njegovi smrti. Več kot milijon ljudi se je vsak dan zvrstilo mimo njegove krste v baziliki sv. Petra. Tudi več kot 20 ur čakanja v vrsti za minuto slovesa! Pogreba se je udeležilo kar štiri milijone ljudi. Še veliko več pa nas je bilo takih, ki bi se tudi radi poslovlili od njega, pa nam je pamet narekovala, naj ostanemo doma, ker za vse res ne bi bilo prostora.

Duhovna oporoka, ki jo je zapustil pokojni Janez Pavel II., je eno samo povabilo živim, naj ga posnemamo v njegovi veri do Boga in njegovi ljubezni do ljudi. To dvoje je njegova največja odlika in značilnost, po tem je bil velik in izreden. Zgodovina mu bo podelila naziv Veliki – Janez Pavel II. Veliki – Cerkev pa ga bo kmalu razglasila, o tem sem trdno prepričan, za svetnika.

Mnogi med nami hranimo v svojih srcih kakšen oseben in drag spomin na pokojnega sv. očeta, zaradi česar nam je pri srcu lepo, čeprav smo žalostni ob njegovi smrti. Čeprav živimo raztreseni po vsem svetu, lahko po njegovem zgledu z vero in ljubeznijo zgradimo most do vsakega človeka, čeprav je še tako daleč od nas.

Dragi rojaki, ki boste prebirali te vrstice, bo ime novega papeža že znano. Kdorkoli že bo nasledil Janeza Pavla II., bo imel enake naloge kot pokojni. Kristus ga je izbral, da bi brate in sestre potrjeval v veri in jih po poti vere pripeljal v nebeško domovino. Zato tudi novi papež potrebuje našo pomoč in molitev. Podprimo ga in z zaupanjem glejmo v prihodnost. Kristus vodi našo človeško zgodovino in z ljubeznijo bedi nad nami!

Janez Gril

Jaz sem vesel, bodite tudi vi

*Papež Janez Pavel II. (*1920, papež 1978-2005)*

Šestnajstega oktobra 1978 je kardinal Pericle Felici z osrednjega balkona bazilike sv. Petra sporočil težko pričakovano novico: Imamo papeža, krakovskega nadškofa, kardinala Karla Wojtyła. S svojo jasno in preprosto besedo je novi papež na mah osvojil srca vernikov po vsem svetu. Na program njegovega pontifikata ni bilo potrebno dolgo čakati. Razodel ga je v nagovoru ob grobu sv. Frančiška v Assisiju 5. novembra 1978, v katerem se je s prošnjo obrnil na tega simpatičnega pričevalca božje ljubezni: »Pomagaj nam, da bomo znali Kristusa približati naši dobi, našim težkim in kritičnim časom ... pomagaj nam, da bomo sprejeli življenje ljudi našega časa ... socialna, gospodarska, politična vprašanja, vprašanja kulture in sodobne civilizacije, vse trpljenje današnjega človeka, njegove dvome, njegova zanikanja, njegove polomije, napetosti, komplekse, njegov nemir ... Pomagaj nam, da bomo vse to znali prevesti v preprost in rodovitni jezik evangelija. Pomagaj nam, da bomo znali vse rešiti z evangelijskim ključem, da bi Kristus lahko bil pot, resnica in življenje človeku našega časa.«

Prinašati Kristusa človeku in v človeku odpirati vrata Kristusu, v tem je zajet ves program papeške službe Janeza Pavla II. Popolnoma se je postavil v službo celemu človeku, za njegov tuzemski blagor (socialna

pravičnost), njegovo narodno in kulturno identiteto (nastopil je proti slehernemu totalitarizmu) in za mir v svetu (bil je do zadnjega odločen nasprotnik sleherne vojne). Njegov vzklík ob slovesu na srečanju mladih v Postojni 18. maja 1996: »Papež 'ma vas rad« ni bila zgolj vljudnostna fraza gostiteljem. Te besede so bile izraz njegovega odnosa do slehernega človeka. Zavedal se je, da se mora Cerkev prilagoditi spremenjenim svetovnim političnim in kulturnim razmeram. Odtod njegov poziv k novi evangelizaciji sodobne človeške družbe. Odtod njegova potreba iti med ljudi, ne glede na njihovo barvo kože, politično ali versko prepričanje. Vsem je bil prinašalec veselega sporočila o njihovi izvoljenosti za božje kraljestvo. »Bog naj blagoslovi Slovenijo, njene prebivalce in njihov trud za pravičnost, solidarnost in mir!« je vzkliknil, ko je 19. maja 1996 zapuščal mariborsko letališče. Na več kot sto potovanjih po vsem svetu je na podoben način neutrudno prinašal božji blagoslov in pozival ljudi k pravičnosti, solidarnosti in miru.

Janez Pavel II. je vodil Cerkev v občutljivem času pokoncilске prenovе. Razdajal se je do zadnjega diha svojega življenja. V zgodovino bo šel kot Janez Pavel II. - Veliki. Poslovil se je velikan duha 20. stoletja, upamo si reči eden največjih papežev v dvatisočletni zgodovini Cerkve, človek, ki je z enako pristno pozornostjo znal prisluhniti svetovljanskemu politiku in preprostem delavcu, vrhunskemu znanstveniku in neukemu kmetu iz afriške savane.

Zadnji stavek, ki ga je zapisal na smrtni postelji, je bil: Jaz sem vesel, bodite tudi vi. Beseda je zgovorna tako kot vse njegovo življenje.

France M. Dolinar

40 let mesečnika Ognjišče

Msgr. Franc Bole, urednik Ognjišča, revije, ki je po vseh raziskavah najbolj brani mesečnik v Sloveniji in doseže preko 268 tisoč bralcev. Je tudi ustanovitelj Radia Ognjišče, ki ga danes lahko poslušate po vsem svetu.

Kdaj in kje se je zanetila iskrica vašega Ognjišča?

Revija Ognjišče je nastala kot sad dela z mladimi. Najprej v Postojni, kjer sem bil sam takrat župnik, ter v Kopru, kjer je pred 40 leti kot kaplan deloval Bojan Ravbar. Z menoj je bil takrat v Postojni še kaplan Silvester Čuk, ki ima v sebi poseben literarni čut, ki nam je prišel še kako prav pri naši reviji. Skupaj smo se spraševali, kaj bi lahko ponudili mladim, ki iščejo odgovore na različna verska in življenjska vprašanja. To je bil čas, ko je bilo v javni šoli veliko gonje proti Cerkvi in mladi dostikrat niso znali odgovoriti na preproste provokacije in laži. Z mladimi smo bili aktivno povezani. Prav zato smo iskali „nekaj več“, kar bi jim lahko še ponudili. Vedeli smo, da samo s taborjenjem in veroukom dosežemo premalo mladih, zato smo se odločili, da jim ponudimo nekaj tiskanega, nekaj, kar bo lahko doseglo večji krog bralcev.

In tako je nastalo farno glasilo Ognjišče?

Da. To je bil zelo skromen „časopis“, razmnožen na ciklostil, toda bil je velik korak naprej. Verniki župnij Postojna in Koper so 18. aprila, za veliko noč, leta 1965 prejeli prvi izvod farnega Ognjišča. Naklada je bila majhna za današnje razmere, a za nas velika – 1.300 izvodov. Vse to smo delali sami, na ciklostil, ker nam nobena tiskarna ni hotela tiskati verskega časopisa.

To so bili „težki časi“. Vas ni bilo strah, da stvar ne bo uspela oziroma da ne bo pravega odziva med bralci?

Tega nas nikoli ni bilo strah, ker smo prej veliko delali z mladimi, poznali smo njihove želje, probleme. Lahko rečem, da smo vedeli, kaj mladi iščejo, kaj hočejo. Sam sem kot bogoslovec veliko časa med počitnicami

preživel v Franciji in Italiji in sem dokaj dobro spoznal njihov mladinski verski tisk, kaj in kako je treba narediti, da mladinska revija lahko uspe, se prime med bralci. Nas ni bilo strah, mislim pa, da je bilo bolj strah kakšnega drugega. Slišalo se je na primer „Kaj se gredo spet ti Primorci, ki še slovenskega jezika dobro ne poznajo?“ ali pa so govorili, da zgolj prepisujemo iz italijanskih časopisov, kar pa seveda sploh ni bilo res. Vedno smo se držali tega, da smo pisali o problematiki, ki je bila prisotna med našimi mladimi, o vprašanjih, s katerimi so se srečevali naši ljudje. Če pa smo kaj prenesli iz tujine, smo točno navedli vir.

Kakšna je bila prva vsebinska zasnova Ognjišča?

Pisati tako, da bodo mladi radi brali, da bodo našli odgovore na tisto, kar jih dejansko zanima. Vemo, da mladi ne berejo radi kakšnih dolgih razprav ali pa filozofij. So bolj konkretni, bolj življenjski. Tedanja zasnova se je v glavnem ohranila do danes: pismo meseca, pričevanja konkretnih ljudi, tujih ali domačih. Predstavljeni so bili posamezniki, ki so imeli veliko moralno moč, bili so cenjeni doma ali na tujem. Torej nekaj konkretnega iz življenja, vsakodnevno krščansko doživljanje sveta okoli sebe. Mladim je bila stvar očitno zelo všeč, saj so stalno spraševali, kdaj bo izšla naslednja številka Ognjišča. Objavljali smo zanimive zgodbe, povesti, molitve, rezervirali smo stran za sodobno glasbo, pa nekaj za smeh in razvedrilo.

Kakšni so bili prvi odzivi bralcev oziroma kdaj so sami začeli pisati v Ognjišče?

Zelo dobri, saj so vedno z nestrpnostjo čakali nove številke, odzivali pa so se s tem, da so sami pošiljali kakšne prispevke, pričevanja, zapisali so svoja osebna izkustva doživljanja krščanstva. In to smo tudi objav-

ljali. Seveda je pri tem veliko vlogo odigral naš Silvester Čuk, ki ima to umetniško in literarno sposobnost, da zapis oblikuje v neko celoto. Nikoli ne bom pozabil, kako smo mu, ko je imel težko nesrečo in je eno leto preživel v bolnišnici, vsa besedila nosili kar tja, da jih je pregledal in popravil. Tako se je del uredništva v tistem času nahajal in odvijal tudi v bolnici. To so zanimivi spomini.

Kje je bil sedež vašega uredništva in kako je bilo s tiskom?

Najprej je bilo to v Postojni, tehniko razmnoževanja pa so imeli v Kopru. Kasneje se je vse preselilo v Koper, kjer smo tudi še danes. Tiskali smo najprej sami na ciklostil, ker nobena tiskarna ni hotela prevzeti tega dela, kasneje, ko so začutili, da bo to lahko dober zaslužek, pa je tisk prevzela tiskarna Jadran v Kopru. Res pa je, da smo vse prej pripravili sami in v tiskarno nesli samo tisto najbolj nujno. Tako smo s svojim delom zmanjšali stroške na minimum. Ko je naklada še narasla, pa smo tisk prenesli na tiskarno Delo. Pri taki visoki nakladi so nas bili zelo veseli.

Navkljub težavam s tiskarno, državo ... je naklada stalno rastla. Do kje so bile postavljene vaše meje, cilji?

Začeli smo s 1.300 izvodi na ciklostil. Leta 1966 je številka že presegla 18.000, leta 1971 smo že imeli 85.000 izvodov, leta 1984 pa smo presegli 100.000 izvodov. Potem smo nekaj let uspešno držali številko 104.000, v zadnjem času pa smo zdrsnili pod to magično stotico, a navkljub padcu bralne kulture uspešno držimo mesto najbolj razširjenega mesečnika v domovini.

Ste imeli tudi kakšne neprijetne izkušnje pri snovanju vaše revije?

Bilo jih je kar nekaj in nekatere so zelo zanimive. Že na samem začetku so nas šikanirali, da s tem ne bo nič. Potem ko smo v okviru Ognjišča začeli organizirati romanje bolnikov na Brezje, smo prav tako naleteli na velike ovire. Najprej smo imeli veliko prijavljenih bolnikov, pa premalo šoferjev, ki bi jih lahko prepeljali. Policije ni bilo od nikoder, da bi usmerjala promet, ker bi s svojo navzočnostjo lahko dala potrditev, da se dogaja nekaj zares velikega. Stalne težave smo imeli s poštnim predalom dobrote (zametki prve Karitas), pa s Klubom Ognjišče, v katerem so bili včlanjeni vsi naši podporniki in smo ga morali kasneje razpustiti. Redno so brali naše članke in mene celo obsodili na zaporno kazen zaradi verbalnega delikta, ker naj bi pisal, zakaj Tito ni dobil Nobelove nagrade za mir – v članku sem zapisal, da naši škofje pri tem nimajo nobenega vpliva, ker o nagradi odločajo druge institucije. Odgovoril sem tudi na trditev, da naši duhovniki dobivajo plačo iz Amerike. Vprašal sem jih, naj mi povedo, od kje se to dobiva, da bi se lahko še mi prijavili ... Velikokrat so nas obiskali razni inšpektorji. Pregledovali so naše devizne račune, preštevali so zvezdice pri poštnem predalu dobrote, hoteli so nam pobrati ves denar, ki smo ga zbirali za revne, ker je bilo to po takratni zakonodaji prepovedano. Seveda denarja niso dobili, ker ga ni bilo pri nas, ampak smo ga redno pošiljali vsem, ki jim je bila ta akcija namenjena. Takrat so nam naložili kar visoko denarno kazen, na katero smo se mi pritožili. Stvar je mirovala tri leta in kasneje tudi zastarala. Doživeli smo tudi to, da cel dan vsi skupaj s sodelavkami nismo smeli zapustiti pisarne, ker so iz-

Brez sodobne tehnologije in pridnih sodelavcev si ne moremo predstavljati današnjega Ognjišča.

vajali razne preiskave. In nenazadnje so za nekaj let vsem uslužbencem Ognjišča odvzeli potne liste. Sam sem bil tri leta brez potnega lista.

Kako ste uspeli slediti zahtevam bralcev?

Vsa skrivnost je v tem, da smo preko pisem, ki so nam jih pošiljali naši bralci, začutili utrip in merili pričakovanja naših naročnikov. To je bila na nek način tista življenjska povezanost z bralci, čeprav so mi nekateri duhovniki včasih hudomušno očitali, da si sam zmišljujem razna pisma, potem pa na njih odgovarjam. Vendar ni bilo tako. Bil bi prevelik genij, če bi zares vedel, kaj vse si ljudje želijo od nas ali kakšne so dejansko njihove osebne izkušnje. Prav preko njih smo „merili temperaturo“ in vlekli poteze, ki so Ognjišče še bolj približali bralstvu. Veliko pa mi je pomagala „univerza“, ki sem jo uspešno opravil med sedemletnim pastoralnim delom med mladimi v Postojni. To je bila življenjska univerza, ki ti je ne more dati nihče drug kot osebna povezava z mladimi, ki iščejo.

Imeli smo različne rubrike, ki so se bolj prijele. Na primer Kako sva se spoznala. Ta je polna osebnih doživetij, čustev in življenjskih resnic. Neki župnik mi je rekel, da njegova kuharica vedno najprej pregleda to rubriko. Zanimivo. Prav zaradi vsega tega imamo danes med bralci tako mlade kot starejše. Slednji v njej vidijo in podoživljajo svojo mladost, svoje izkušnje primerjajo z današnjim časom.

Velik odmev je imela tudi rubrika, v kateri smo že pred toliko leti začeli predstavljati popularno glasbo. Vse, kar je bilo takrat hit v zahodni Evropi, je čez nekaj časa prišlo tudi v naše kraje. Zato smo hodili v Trst po note in pred drugimi doma predstavljali pevce ter bralcem ponudili tudi note, kar je bilo nekaj novega. Takrat je celo neki škof rekel, zakaj ne bi raje objavljali kaj globokega namesto te glasbe. Jaz sem odvrnil, da ne pišemo za škofo, ampak za mladino.

Znani ste tudi po založniški dejavnosti.

V tistem času je bilo pri nas zelo malo knjig, ki bi govorile o verski problematiki. Vsi smo čutili to pomanjkanje, zato smo se odločili, da bomo izdajali tudi knjige. Najprej smo izdali dve zbirki Mala knjižnica in Žepna knjižnica. Tako smo knjižico Papež Janez Dobri izdali v nakladi 40.000 izvodov. Sledilo je še več izdaj Svetega pisma v slikah (preko 100.000), pa Dnevnik Anamarije (preko 30.000) ... Do sedaj smo izdali že preko 220 knjižnih izdaj.

V glavnem so danes vsi vaši projekti (revija Ognjišče, založniška dejavnost, romanje bolnikov na Brezje, Radio Ognjišče) postali vseslovenski. So mladi tudi še danes vaša prva misel, ko iščete nove poti oznanjevanja?

Vsekakor. Čeprav smo sedaj vse še bolj razširili. Morate vedeti, da revije Ognjišče danes ne berejo samo mladi. Pri tolikih naročnikih je to nemogoče. Berejo ga tako mladi kot starejši. Slednji predvsem zato, ker želijo kot starši izvedeti predvsem to, kaj danes zanima mlade, kako jim svetovati, obenem pa preko Ognjišča podoživljajo svojo mladost. Ostajamo odprti za vse generacije, ki iščejo odgovore na življenjska vprašanja. In dokler nam bo to uspevalo, nas bodo tudi radi brali.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Stiški rokopis

Stiški rokopis, ki je nastal okoli leta 1430 v cistercijskem samostanu v Stični na Dolenjskem, je tretji pomembni pisni spomenik slovenstva.

Za Brižinskimi spomeniki in Celovškim ali Rateškim rokopisom velja za temeljni tekst srednjeveškega slovenskega slovstva. V zavest slovenske literarne zgodovine je prišel šele leta 1858. Poimenovali so ga Ljubljanski rokopis, ker ga je hranila ljubljanska študijska knjižnica. Od leta 1916 so ga po pravici začeli imenovati Stiški rokopis, po kraju njegovega nastanka. Jezikovno je utemeljen v dolenjskem narečju, zapisan po pravilih nemškega pravopisa, s sledovi češkega jezika. Slovenska besedila so vpisana na zadnjih petih straneh rokopisne knjige z latinskimi besedili. Nekaj slovenskih stavkov je posejanih tudi med latinskimi tekstom na drugih mestih v knjigi.

Vsebina in novost Stiškega rokopisa

V rokopisu so po kronološkem redu naslednja besedila: molitev pred pridigo (Milost ino gnada), Salve Regina (Češčena si ... v današnji obliki molitev Pozdravljena kraljica), velikonočna pesem (Naš gospud), obrazec splošne spovedi (najprej napačno in nato pravilno zapisan, Jas se odpovem) in latinsko-slovenski izrazi. Najdaljša sta teksta splošne spovedi, ki sta nastala okrog leta 1440. Pred njima, okoli leta 1428, pa je nastala molitev pred pridigo in Pozdravljena kraljica (Salve regina).

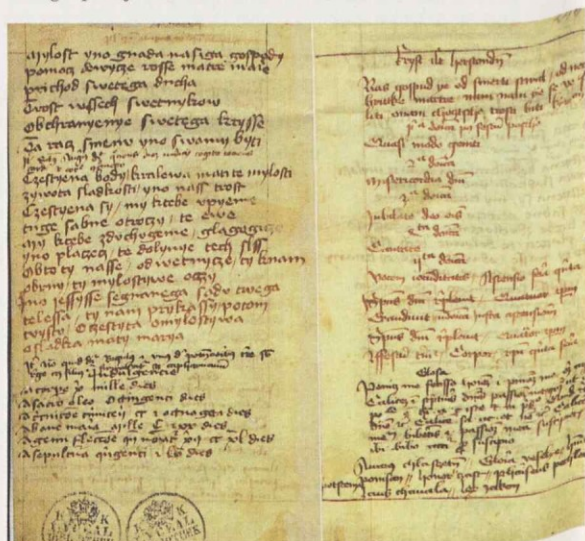
Novost Stiškega rokopisa je predvsem tematska. V primerjavi z Brižinskimi spomeniki (okoli leta 1000) in Rateškim ali Celovškim rokopisom (okoli leta 1370) prinaša Stiški rokopis tudi velikonočno pesem in molitev k Mariji, kar pomeni začetek marijanske pobožnosti med Slovence. Oba teksta sta sicer preveda, velikonočna pesem iz nemščine, Pozdravljena kraljica pa iz latinščine. Vendar je v prevodu že moč zaslutiti slovensko ljudsko dušo, o čemer govorijo besedna izbira, ritem in stil obeh pesmi. Prvič se torej pojavlja tipično ljudski element pisane besede v slovenščini, kar daje Stiškem rokopisu značaj širšega obsega, da so torej te molitve že postale last

slovenskega ljudstva. Pomisliti moramo, da smo 120 let pred prvo slovensko tiskano knjigo.

Prva zapisana velikonočna misel med Slovenci

Ali smo Slovenci narod velikega petka ali pa tudi velike noči? Tega vprašanja si ni zastavljal samo Ivan Cankar. Vsak, kdor zavestno razmišlja o težki zgodovinski poti slovenskega naroda, je slejkoprej soočen s to dilemo. Tudi sam sem dolgo, pod vplivom Cankarjevih intuicij, optiral bolj za veliki petek, za pot trpljenja, razočaranj in udarcev pod bičem zgodovine. Vse bolj pa se nagibam k temu, da je v Slovincu in v slovenskem narodu vendarle posrečeno ravnotežje med velikim petkom in veliko nočjo. Stiški rokopis potrjuje to mojo domnevo, saj je na častnem mestu tega rokopisa prav pesem o vstajenju. Gre za začetek nemške pesmi »Christ ist erstanden« (Kristus je vstal). Prevod je slovensko poduhovljen in globok, kar pomeni, da je praznik Jezusovega vstajenja že imel svoj dom in svojo domovinsko pravico v duši Slovencev in v duhu slovenskega naroda. Poglejmo si tekst.

Tu je prva izrazito zapisana slovenska rima, veseliti in biti, kot tudi dve smiselno in ritimično poudarjeni besedi v prvem in četrtem stihu (od smrti vstal/k trošti biti). Obe značilnosti spominjata že na slovenske ljudske pesmi. Slovensko dušo pa začutimo, če tekst primerjamo z nemškim originalom. Namesto »Christ ist erstanden« (dobesedno bi se prevod glasil: Kristus je vstal) je zapisano: »Naš gospud je od smrti vstal.« Naš gospud je že čustveno obarvan izraz za Kristusa,

Stiški rokopis

izraža čut pripadnosti. Ni samo Kristus, ampak naš Kristus. Ni le vstal (»erstanden« v originalu), ampak je »vstal od smrti«, kar spet poudarja čustveni naboj, zanos nad zmago. Prav zares velikonočen prevod, ki že predpostavlja velikonočno zavest slovenske vernosti. Ni čudno torej, da so slovenske velikonočne pesmi, ki so nastajale v poznejših stoletjih, tako izrazite, rekli bi celo, zmagovite. Ta prva velikonočna pesem je preživela v devetih različicah in je našla posebno naklonjenost tudi v Trubarjevih očeh.

Češčena bodi in začetek marijanske pobožnosti pri Slovencih

V Rateškem ali Celovškem rokopisu smo posebej predstavili molitev zdravamarije (Češčena si Maria), kar dokazuje, da so se Slovenci radi obračali k Mariji v svojem maternem jeziku že neke od 12. stoletja naprej. Stiški rokopis je dokaz, da je marijanska razsežnost postala pomemben del slovenske ljudske duše. Gre za prevod latinske molitve *Salve Regina*, ki je med menihi v cistercijskih samostanih imela pomembno mesto; od leta 1218 so jo menihi v matičnem samostanu v Clunyju molili vsak dan. V 14. stoletju je bila razširjena že po vsej Evropi. Zlasti radi so jo molili na Češkem in Poljskem, saj je tam poznana že pred Stično v več različicah. V prevodu, to je posebej zanimivo, je mogoče opaziti vpliv češčine, kar raziskovalce nagiba k domnevi, da je bil avtor prevoda pregnani češki menih, ki se je zatekel v Stično. V sorodnem, žičkem samostanu na Štajerskem, je izpričano celo češko pisemstvo, kar dokazuje, da so se češki menihi pred hustitskim preganjanjem v večjem številu naselili na Slovensko. Prav to dodaja molitvi k

Mariji še delček slovanske, globoko intuitivne duše. S Poljaki (tudi s sedanjim papežem) in Čehi smo si sorodni prav po marijanski razsežnosti ljudske vernosti. Poglejmo besedilo molitve.

Kam bi se raje podpisali? Jaz osebno pod originalni tekst Stiškega rokopisa. Zdi se mi bolj poetičen, bolj spoštljiv in globlji kot je molitev, ki jo molimo v današnji obliki. Spet srečamo izraz »češčena bodi« tako kot v Rateškem rokopisu pri zdravamariji, ki je bolj posrečen kot »zdrava Marija« ali izpeljanka »pozdravljena«, čeprav sta oba izraza morda pravilnejši prevod latinske besede »ave« in »salve«. Vse kaže, da je »češčeno Marijo« izpodrinila »zdrava Marija« šele v sredini 19. stoletja, v dobi čitalnic. Zdravo, zdrava in izpeljanke se originalno v slovenščini nanašajo le na zdravje, biti zdrav-a. Slovenci zgodovinsko nismo imeli vojaške formacije in izrazoslovja. Socialistični »zdravo« je v slovenskem okolju bil šele orlovski pozdrav. Zdi se mi tuj našemu čutenju. Kako lahko prevod pod vplivom trenutnih trendov v slovstvu oropa stoletja staro, očarljivo, častljivo in bogato slovensko besedo! Iz tega korena je na srečo ostal glagol »češčenje«, ki ga ni nadomestil npr. izraz, oprostite, da sem malo ironičen, »pobožno pozdravljanje«.

Nikoli se ne bomo dovolj nahranili iz svojih korenin! To velja tudi za tretji pomembnejši spomenik slovenskega slovstva, za Stiški rokopis. Stična na Dolenjskem, ki je stoletja duhovno hranila naš narod, v zadnjih desetletjih spet postaja žarišče krščanske duhovnosti in kulture. Naj še dolgo hrani naš narod iz krščanskih korenin in ga utrjuje v pristnih krščanskih vrednotah.

Zvone Štrubelj

(originalen tekst v prevodu v sodobno slovenščino)

Češčena bodi

Češčena bodi, kraljeva mati milostna,
življenja sladkosti, in naša tolažba.

Češčena si: k tebi kličemo mi,
tegobe nezabne otroci Evini;
k tebi vzdihujemo, tožeč
in jokajoč iz doline solz.

Zato, ti naša zavetnica, ti k nam
obrne svoje milostne oči,
in Jezusa, blagoslovljeni sad svojega
telesa, ti nam prikaži, zatem
to isto. O častita, o milostiva,
o sladka mati Marija.

(molitev v današnji obliki)

Pozdravljena kraljica

Pozdravljena kraljica, mati usmiljenja,
življenje, veselje in upanje naše,
pozdravljena! K tebi vpijemo
izgnani Evini otroci,

k tebi zdihujemo žalostni
in objokani v tej solzni dolini.

Obrni torej, naša pomočnica
svoje milostljive oči v nas
in pokaži nam po tem izgnanstvu Jezusa,
blagoslovljeni sad tvojega telesa.

O milostljiva, o dobrotljiva,
o sveta Devica Marija.

Pesem fisočernih zvonov v Berlinu

Glasbena maša PESEM TISOČERIH ZVONOV nas povezuje skoraj dve desetletji. Zaživela je iz stare legende o potopljenih tempeljskih zvonovih, ki se v trenutkih zbranosti in miru oglašajo popotniku. Prvič nam jo je Zvone pripovedoval na bregu Soče, kjer je zaživelo prijateljstvo med na moč različnimi, iz raznih krajev prihajajočimi pevci in glasbeniki. Našemu druženju smo dodali novo dimenzijo in pričeli ustvarjati glasbo in tekste za mašo, ki je ugledala luč sveta in dosegla ušesa drugih ljudi oktobra 1987 v mariborski stolnici. Njena glasbena podoba je bila pisana; vsak, ki je prispeval, je smel ohraniti svojo izvirnost in osebni izraz. Dodali smo tudi scenske elemente in k sodelovanju povabili vse občestvo, ki je prišlo maševat.

Mašo smo v nekoliko prearanžirani podobi tudi posneli sredi devetdesetih let. Medtem je nastal še glasbeno-scenski projekt CESTE, katerega rdeča nit je Ježkova pesem Ceste, kam vse greste in le-ta je zaživela kot zaključni del maše Pesem tisočernih zvonov.

Za nekaj let smo se posvetili študiju, družinam, službam, nato pa spet obnovili prijateljska srečanja, ki so nas leta 2003 najprej vodila v Stuttgart v Zvonetovo sedanjo župnijo, pred kratkim pa tudi v Berlin. Naše rojake in župnika Dorija smo obiskali med 3. in 6. marcem letošnje zapoznele zime v župniji sv. Elizabete, ki nam je nudila prijazno gostoljubje in možnost za srečanje med nami samimi in z novimi prijatelji iz Berlina. Imeli smo odlične možnosti za ogled mestnih znamenitosti in utripa velemesta, ki je tako drugačen od naše podalpske realnosti. Za izčrpano in poceni vodenje se moremo iskreno zahvaliti Doriju, za vse ostale velike in male gostiteljske usluge pa Sonji in Mitju ter spretnim gospodinjam – prostovoljkam, ki so nam stregle. Ogled mesta pa nas ni tako utrudil, da ne bi mogli zvečer odigrati imenitne nogometne tekme na zasneženem igrišču, kjer smo berlinskim žogobrcem pokazali, da se ne bomo pustili tako zlahka premagati. Tekmovalno vzdušje se je preneslo tudi v Siemensovo športno halo, kjer smo se podali v glasbeno bitko med moškim in ženskim pevskim korpusom ter končali neodločeno.

Naslednji dan smo se posvetili pripravi na mašo in jo zvečer darovali skupaj z Zvonetom in Dorijem, prijatelji iz Stuttgarta, verniki iz Berlina, novinarko gospo Konda z Radia Multikulti, slovenskimi turisti, ki so bili slučajno tudi tam in najbrž še kom. Čutili smo, da so zvončki, s katerimi smo vabili vse prisotne, pričeli odzvanjati v mnogih dušah in se zlili v čudovito pe-

sem, zaradi katere smo pravzaprav šli na to potovanje. Zato je prav, da se vsakemu, ki je z nami daroval to mašo, za njegovo prisotnost zahvalimo.

Večer smo zaokrožili v dvorani, ki nas je sprejela z vsemi lepimi, prismojenimi, domačimi in tujimi pesmimi vred, predvsem pa s čestitkami, ki so šle na račun Dorijevega bližajočega se abrahama.

Obisk Berlina nas je obogatil na mnogo načinov in gotovo nas bodo poti še vodile nazaj. Zato samo hvala gostiteljem iz sv. Elizabete in nasvidenje.

Milka Kladnik-Sorčan

Kačiče – podružnična cerkev Marijinega rojstva

Presenetljivo je, koliko imen smo ohranili Slovenci od nekdanjih naseljencev, ki so s svojo navzočnostjo zaznamovala tla, na katerih živimo danes.

Eno od teh plemen se je imenovalo Rundikti, živelo pa je na področju današnjega Krasa in Brkinov. Ko so sredi prejšnjega stoletja našli v Materiji ploščo z latinskim napisom, kjer je zapisano latinsko ime skupnosti Rundiktov, so se jezikoslovci začeli ukvarjati s to besedo. Po njihovi razlagi je stara naselbina Rundicum predhodnica današnjega Rodika na Krasu, vasi med Divačo in Kozino. To ime se je uporabljalo že od prvega stoletja, ko je plošča nastala. Rodik je tako eno najstarejših pisno izpričanih krajevnih imen pri nas.

V krajih s tako dolgo zgodovino naseljenosti so že zgodaj stala tudi svetišča. Ob pokristjanjenju so mnoga le nadaljevala bogoslužno izročilo, saj so misijonarji s krščanstvom posrečeno združili zdrave prvine verovanja poganov. Čeprav je pisna zgodovina o tem bolj skromna, pa lahko marsikaj domnevamo. Med starimi svetišči rodiške župnije ima posebno mesto podružnična cerkev Marijinega rojstva pri Kačičah. Kačiče so vas na valovitem kraškem svetu ob cesti, ki povezuje Divačo in Rodik. Travniki so danes že zelo opuščeni, v preteklosti pa je bilo tod veliko vinogradov. Danes prevladujejo predvsem pašniki za drobnico. Sredi teh, dober kilometer oddaljena od vasi, stoji cerkev, ki je imela nekoč pomemben božjepotni značaj.

Na gričku, ki obvladuje pokrajino okrog sebe, so morali postaviti svetišče že zelo zgodaj. Prve letnice, vklesane na kamnih v cerkvi, segajo v 17. stoletje, čas razgibane kraške renesanse. Prezbiterij z gotskimi rebri pa namiguje na stoletje ali še dlje nazaj. Morda pa se v stenah ladje skriva tudi starejše svetišče. Danes cerkev obdaja značilno kraško kamnito zidovje, ki se v vzhodnem delu združuje s pokopališkim zidom. Ob vhodu k cerkvi stojita dva stebra, ki nosita letnico

1659, tudi kropilnik v cerkvi z letnico 1667 pripoveduje o razgibanem 17. stoletju, ko je bilo pri tej cerkvi v današnji podobi največ narejenega. Zadnje predelave pa so bile napravljene v času Jožefa II., kakor pripoveduje letnica 1784 na lepem zvoniku "na preslico". Tudi imenitna lopa pred glavnim vhodom je lep primerek tistih časov. Notranjščina svetišča je skromna, a prijazna. V njem so trije oltarji. Stranska dva sta posvečena sv. Sebastijanu, zavetniku zoper kužne bolezni, in sv. Urbanu, zavetniku vinogradov. Oba pripovedujeta o stiskah tukajšnjih prebivalcev. V letih 1788 in 1800 je tod divjala neizprosna kužna bolezen, ko je v župniji umrlo več kot sto ljudi. Preživeli domačini so se zaobljubili, da bodo romali v zahvalo vsako leto na kvatarno soboto v juniju k Materi Božji v Kačičah. Sv. Urban, ki kraljuje na drugem stranskem oltarju, pa spominja na čase, ko je bilo okrog cerkve veliko vinogradov. Te je neizprosno uničila trtna uš, zavetnik vinogradov pa v oltarju še vedno priča o boljših časih te pokrajine in ljudi.

Središče pobožnosti in molitev v kačiški cerkvi je glavni oltar, kjer kraljuje Marija z Jezusom v naročju. Ta kip je nastal v prejšnjem stoletju v Münchnu, v Kačičah pa je bil blagoslovljen in postavljen na sedanjí prostor na veliki šmaren leta 1890. Na mali šmaren, ko je edini še ohranjen romarski shod, se tu sliši največ molitve in zaupnega petja vernikov s Krasa in iz Brkinov.

Informacije: Župnijski urad Rodik 46, 6240 Kozina, tel. 05/680-14-74. Dostop z avtom. Romarski shod na mali šmaren (kačičnica) in nedelja po malem šmarnu.

Bog 'ma vas rad

Karol Wojtyła leži na mrtvaškem odru, ko pišem te vrstice. Morda bo znan že njegov naslednik, ko jih boste brali. Vendar je Janez Pavel II. tako véliki človek, da se je vredno ustaviti ob njegovi človečnosti in ji dovoliti, da navdihuje tudi nas.

Oblast in čast spremenita človeka, pravi pregovor. Skušnjava je velika, da se človek poisti s položajem, ki ga zaseda, in službo, ki jo opravlja. Takrat stopi v ospredje njegovega ravnanja funkcija, človečnost pa se umakne v ozadje in je pri kakšni »veličini« sploh ni več zaznati. Opravka imamo s hladnim, neosebnim funkcionarjem, ki se skriva za položajem in predpisi, je brez posluha za ljudi. V zadnjem času sta po izjemni človečnosti izstopala papeža Janez XXIII. in Janez Pavel II. Ljudje so ju imeli radi, ker so živo čutili, da jih imata iskreno rada. Milijone je v Rim prignala ljubezen in izpovedali so jo s potrpežljivim čakanjem na vročem soncu in mrzlih nočeh, dokler se niso še zadnjič ozrli na tistega, ki jih je imel rad. Med njimi je bilo tudi nekaj Slovencev, ki niso pozabili, kdo jim je v Postojni vzkliknil: »Papež 'ma vas rad!«

Karol Wojtyła Véliki je bil vse duhovniško življenje glasnik tistih, ki so bili brez glasu, opozarjal je na tiste, ki jih nihče ni hotel videti. V časih trdega boljševisma so zatirani našli v njem dušnega pastirja, ki jim je odpiral obzorja notranje svobode in samospoštovanja. Ko so partijski Prometeji hoteli ustvariti »napredno« socialistično mesto in vzeti ljudem ne le svobode in dostojanstva, marveč tudi Boga, se je Wojtyła potegnil zanje. Boj za cerkev v Novi Huti je bil boj za človeka, ki je božja podoba, ne pa potrošni material za tirane. Bi bila ljudstva za železno zaveso svobodna, če ne bi bilo Janeza Pavla? Bi bila Slovenija samostojna? Medtem ko se je rajni papež boril za svobodo zatiranih ljudstev pod boljševiski, je neutrudno delal za solidarnost z ljudstvi tretjega sveta, ki jih pestita revščina in nerazvitanost. Vse do zadnjega je rotil bogate, naj v svojem obilju ne pozabijo odrinjenih; v jubilejnem letu jih je prosil, naj revnim odpišejo dolg. Proti sebičnosti bo-

gatega sveta je zagovarjal solidarnost in socialnost med vsemi ljudstvi.

Po atentatu je postal blizu vsem trpečim in njihov glasnik. V svetu, ki ceni samo moč, uspešnost in mladost, je papež z lastnim trpljenjem in besedo razodeval, da so

ljudje - še zlasti šibki in nemočni, bolni, trpeči in umirajoči - vredni vsega spoštovanja, pozornosti in nege. Ko je še na bolniški postelji, kjer je okreval od atentata, odpustil atentatorju Aliju Agci, kasneje pa se z njim sestal v zaporu, je bilo očitno, da Wojtyła vidi človeka tudi v zadnjem zločincu. Zato je močno spremenil cerkveni nauk o smrtni kazni in jo praktično zavrgel, ker človek pač ne sme obupati nad sočlovekom in mu odvzeti življenja. Za pomilostitev na smrt obsojenih je prosil tudi ameriškega predsednika, žal brez uspeha.

Vse to kaže, da je bil Janez Pavel papež življenja. Sam ga je živel v polnosti v lepem in hudem, v zdravju in bolezni, vedno Bogu zanj hvaležen. Za življenje drugih, za pravico, da sploh pridejo na svet ali da na njem ostanejo, se je potegoval z zavračanjem splava in evtanazije. Prav to so mu mnogi najbolj zamerili, a on ni gledal na to, komu bo ugajal in komu ne, kadar je šlo za zaščito človeka. Za kakovostno življenje mu je šlo, ko si je prizadeval za svobodo, solidarnost in pravičnost med ljudmi, narodi in državami. Za polnost življenja se je zavzemal, ko je oznanjal evangelij, veselo vest, da Bog ljubi slehernega človeka in mu je namenil večno življenje in srečo pri sebi. Na nedeljo božjega usmiljenja je nameraval ljudem sporočiti: »Človeštvu, za katerega se včasih zdi, da se je izgubilo in mu vladajo zlo, sebičnost in strah, daje vstali Gospod svoj dar ljubezni. Ta odpušča, spravlja in odpira dušo upanju. Ljubezen spreobrača srca in prinaša mir. Za svet je še kako pomembno, da bi razumel in sprejel božje usmiljenje.« Tega sporočila ni mogel prebrati, ker ga je Oče zvečer pred praznikom usmiljeno vzel v svoj objem. Kljub temu slišimo v vsej papeževi veliki človečnosti »Bog 'ma vas rad!« in smo mu za to hvaležni.

Drago Karl Ocvirk

Dr. Branko Rozman, osemdesletnik

Rodil se je v Bohinjski Bistrici leta 1925 in bil v župnijski cerkvi sv. Nikolaja tudi krščen. Klasično gimnazijo je obiskoval v Šentvidu in Ljubljani in leta 1944 maturiral.

Krepko je bil deležen narodne preizkušnje sredi vojne in se po njej znašel med begunci na Koroškem in z večino je leta 1949 nastopil pot slovenskega političnega pregnanstva v Argentini.

Bogoslovne študije je opravil v slovenskem semenišču v izseljenstvu. Šel je skozi vse "postaje" semenišča: Praglia, Briksen in Bagnoli v Italiji ter San Luis in Adrogué v Argentini. Posvečen je bil 13. januarja 1952 v Ramos Mejiji in bil inkardiniran v ljubljansko nadškofijo.

Služboval je najprej kot kaplan na argentinski fari Villa Dominico v predmestju Buenos Airesa. Leta 1954/55 je nadaljeval študij in ga zaključil z doktoratom iz teologije. Leta 1957 je postal prefekt v Rožmanovem zavodu v Adroguéju in predavatelj pastoralne teologije, ascetike in mistike, katehetike in pedagogike.

Leta 1966 je prišel v Evropo pomagat izseljenskim duhovnikom v Nemčiji. Naselil se je v Münchnu in prevzel vodstvo slovenske župnije. Takoj je sprejel tudi nalogo urednika izseljenske revije Naša luč in ji ostal zvest vse do leta 1993. Tako je 27 let oblikoval glasilo, ki so ga leta 1952 začeli izdajati slovenski izseljenski duhovniki za Slovence po zahodnoevropskih državah. Z njo je uspešno postavljaval v evropskem izseljenstvu alternativo tisku, ki je prinašalo med naše rojake iz domovine le propagando totalitarnega komunističnega režima. Našo luč je oblikoval v pastoralno glasilo za oporo rojakom v veri in krščanskem življenju, obenem pa je v njej prinašal družbenopolitične vesti in komentarje brez doma zapovedane ozkosti. Mnogi rojaki so bili zelo hvaležni za to, saj so v Naši luči našli orientacijo in oporo v izseljenskih preizkušnjah in pasteh in iz nje zajemali vrednote osebne in narodnokulturne samobitnosti in zdravega narodnega ponosa. Takšna dejavnost je bila oblastnikom v domovini trn v peti. Zato sta bila revija in njen urednik izpostavljeni stalnim napadom. Od slovenskih

škofov je oblast večkrat zahtevala, da revija preneha izhajati.

Dr. Branko Rozman je kot študent odkril v sebi hrepenenje po lepi besedi in že v svoji argentinski dobi začel svojo pot literarnega ustvarjalca na več področjih. Ukvarjal se je s pesništvom, leposlovjem in drama-

tiko. Izdal je pesniško zbirko Na steni spi čas in napisal tri drame: Roka za steno (1957), Človek, ki je ubil Boga (1959) in Obsodili so Kristusa (1962). Bil je sourednik Duhovnega življenja (1956-1966), pri katerem je sodeloval tudi s članki verske, kulturne, vzgojne in načelne vsebine, črticami in poezijami.

Potem, ko je odšel v Evropo, je dr. Rozman opustil svoje literarno ustvarjanje in se posvetil osveščanju rojakov v domovini in po svetu o zločinih KPS med drugo svetovno vojno in po njej. Napisal je knjižico: Tomaž Kovač, V Rogu ležimo pobiti (Buenos Aires 1968) in izdal deli: Matjaž Klepec, Teharje so tlakovane z našo krvjo (Buenos Aires 1973) in Stane Kos, Stalinistična revolucija na Slovenskem 1941-1945 (Rim 1984, Buenos Aires 1991). S tem delom je odpiral žgoče narodno vprašanje in zastavil trnjevo pot k narodni spravi, katere proces še danes ni dokončan.

Po upokojitvi v letu 1991 je sodeloval v tedniku Družina s stolpičem Paberkovanja, kjer je pomagal odkrivati resnico o slovenski polpreteklosti. Še vedno piše načelne članke in opozarja na zavajajoča govorjenja in pisanja nekdanjih akterjev revolucije ter njihovih somišljenikov.

Ob vsem tem pa je bil g. Branko ves čas zavzet in moder izseljenski dušni pastir. Med svojimi farani v Münchnu si je v skoraj tri desetletja trajajoči dobi pridobil velik ugled kot moder vodnik in verodostojen oznanjevalec božjega odrešenjskega oznanila. Slovenski verniki so našli v njem razumnega in pozornega duhovnega voditelja in življenjskega svetovalca. Zavzeto predan je bil tudi skupnosti narodnih dušnih pastirjev v Evropi ter prevzemal poleg obsežnega uredniškega dela pri skupni reviji tudi druge naloge za bolj povezano in odgovorno služenje rojakom v izseljenstvu in zdomstvu.

Na mnoga leta – mu kličemo sobratje in verniki.

Janez Pucelj

ZAPISALI SO ...

Bernard Nežmah v Mladini

Naš ljubljeni diktator

Nad Sabotinom so njegovi občudovalci ponovno postavili kamenje v napis Naš Tito, čez čas pa so jim jih drugi zagnanci predstavili v ironijo Naš Fido. To je še na ravni šale in duhovite polemike.

V Trstu je skupina neznanih vandalov demolirala slovensko srednjo šolo. Incident, o katerem je sicer na kratko poročala nacionalna televizija, ki pa je bil v hipu pozabljen, kaj šele, da bi doživel potencirano medijsko in politično pozornost. A vendarle: ali so kamni z imenom nekdanjega diktatorja morebiti povezani s sistematičnim uničenjem računalnikov in učilnic? Odgovor je špekulacija, toda pisanje Titovega imena po hribu, ki gleda na Italijo, ni enostavno umetniško dejanje. Zakaj se je v sedemdesetih letih prvič pojavil Naš Tito prav nad Sabotinom in ne recimo na Šmarni gori, kjer bi zanesenjaki izsekali gozd v obliki imena ljubljenega vodje? Ljubljancem bi imeli lep privilegij, da bi že ob pogledu na bližnjo goro uzrli zraven še vladarjevo ime. Očitno napis Naš Tito ni imel namena razveseljevati src njegovih podanikov. Napis na Sabotinu je bil poseben, ime Tita je vsilil pogledu Italijanov z druge strani meje. Si predstavljate, da bi Srbi s kamni postavili tak napis Naš Milošević, ki bi bodel v oči Bošnjakom? Funkcija sabotinskega spomenika Titu je bila evidentno draženje Italijanov ali vsaj njihovih desničarjev.

REKLI SO ...

Goriški nadškof Dino De Antoni je na novinarski konferenci ob veliki noči pozval vse goriške vernike k večji strpnosti in dodal, da si morajo vsi narodi na Goriškem prizadevati za spravo, ne pa za razdor in poglobljanje razlik med njimi. Opozoril je, da je nadškofija v zadnjem času priča dejanjem nestrpnosti, ki ne govorijo v prid evropskim povezavam, kaj šele pristnemu krščanskemu življenju. Kot je dejal, v petih letih, odkar je v Gorici, italijanski in slovenski prebivalci še niso bili v tako težkem položaju kot zdaj. Pri tem je namignil tudi na napise na Sabotinu. Ne smemo pozabiti, da so lahko simboli del zgodovine, ko pa se jih izrablja v dnevno politične namene, se poglobljajo spori. Sam tudi upa, da igrana televizijska nadaljevanja Srce v breznu ni bila narejena z namenom razdora, a uporabili so jo, žal, tudi v ta namen, kar je za

Po sveti maši v Linzu

vso Goriško slabo. Ob koncu je nadškof De Antoni dejal, da je potrebno živeti skupaj, krščansko in složno ter se zavzel, da bi drugo leto na veliki četrtek maševal skupaj s koprskim škofom Metodom Pirihom.

Prvih 100 dni nove vlade

• Kot v mejah pričakovanj je delo vlade in tako tudi svoje delo ocenil minister za zdravstvo **dr. Bručan** (SDS), ki pa je ob tem opozoril, da so od prejšnje garniture dobili tako slabo dediščino, da so morali še pred začetkom dela veliko postoriti tako na vsebinskem kot tudi na organizacijskem področju.

• **Bajuk** je glede trditve, da se je NSi znašla v najbolj nevhvaležnih resorjih, dejal, da sta ti dve področji najbolj nevhvaležni zaradi trenutne situacije, da pa nudita tudi velike možnosti, "da se poseže v še odprta poglavja". Kot je pojasnil, je sam s strokovnostjo na svojem ministrstvu zadovoljen, vendar pa so se ob prevzemu resorja soočili z določenimi stvarmi, "ki niso bile znane". Pri tem je kot primer navedel cenitev Zavarovalnice Triglav ter program njene uprave za povečanje kapitala. Pojasnil je, da so ta projekt morali ustaviti in ga izbrisati, saj je bil škodljiv in narejen za hrbtno slovenske javnosti.

• **Podobnik** (SLS) je glede prvih 100 dni nove vlade pojasnil, da je delo v vladi kolegialno in da vladajo partnerski odnosi, ministri in vlada pa so po njegovi oceni zelo odprti, saj gredo med ljudi in s tem uvajajo tudi novo prakso.

• Glede 70-milijardne proračunske luknje, ki so jo minule dni napovedali v vladni koaliciji ter ob vprašanju, ali ta denar res manjka ter od kod ga nameravajo vzeti, je Bajuk pojasnil, da obstajajo določeni izdatki, ki niso bili predvideni v proračunu. Šlo naj bi za 19

milijard tolarjev za plače v šolstvu, Slovenske železnice naj bi od njih pričakovale 29 milijard za uresničevanje svojega programa, iz poroštev, ki jih je podpisala prejšnja vlada, naj bi morali na podlagi zahtevkov bank letos plačati 8,9 milijard tolarjev - tu pa je še odločba ustavnega sodišča, ki jim nalaga vračilo nepravilno zaračunanih obresti, za kar bodo morali plačati devet milijard tolarjev, je pojasnil Bajuk. Ob tem je sicer pojasnil, da pričakujejo tudi dodatnih in nenačrtovanih 36 milijard tolarjev prihodkov.

• Predsednik republike **Janez Drnovšek** je v pogovoru za Radio Slovenija ob prvi polovici svojega mandata in po 100 dneh nove vlade dejal, da so stiki s predsednikom vlade Janezom Janšo tvorni in korektni. Ocenjuje, da je vlada svojih prvih 100 dni izpeljala solidno. Meni, da se Slovenija v primerjavi z drugimi državami EZ ni odrezala slabo na področju doseganja ciljev lizbonske strategije. Odpovedovanje sporazumu o meji Drnovšek-Račan iz leta 2001 pa po njegovem ni smiselno, saj je bil sklenjen na ravni dveh vlad in potrjen.

Koalicije so po Drnovškovem mnenju vedno zahtevne. Slabo je, če posamezni partner začne izkoriščati svojo pozicijo in začne postavljati zahteve.

O odprodaji državnega premoženja je dejal, da je dobro, če se država znebi odvečnega premoženja oz. tistega, ki ga ne potrebuje oz. bi z njim lahko nekdo drug bolje upravljal, kot to počne država. Vendar je pri privatizaciji treba pogledati vsak primer posebej. Poleg tega pa se kupnina za to premoženje ne sme uporabljati za vzdrževanje tekočih razmer oz. za zvišanje plač oz. pokojnin, ampak za naložbe za prihodnost.

Predsednik države je izrazil pričakovanje, da bo Slovenija v Evropsko monetarno unijo vstopila leta 2007. Vlada mora zdaj paziti, da se bo nadaljeval uspešen trend zniževanja inflacije, poleg tega pa mora skrbeti, da se bo obdržala sedanja javnofinančna slika z nizkim proračunskim primanjkljajem.

V odločitvi vlade, da podpre začetek pogajanj Hrvaške z EZ, pa vidi Drnovšek tudi željo vlade, da ne bi zaostrovala odnosov s Hrvaško, temveč da bi postopno vzpostavili ozračje, ki bi omogočilo reševanje odprtih vprašanj.

Na vprašanje o izjavi premiera Janeza Janše, da Slovenija pri reševanju vprašanja hrvaških varčevalcev nekdanje Ljubljanske banke v zadnjih desetih letih ni ravnala ravno modro, je Drnovšek dejal, da je Hrvaška tista, ki po njegovem mnenju ni vlekla pravih

potez, ko ni dovolila zagrebški podružnici LB, da bi po letu 1991 še naprej poslovala, in je onemogočila njeno tekoče delovanje. Banka bi verjetno v tem času z nekim normalnim delovanjem normalno pokrila svoje obveznosti, poudarja Drnovšek. V tej podružnici namreč niso bile samo obveznosti do varčevalcev, temveč tudi terjatve do številnih upnikov.

NA KRATKO ...

Pred letom dni je Slovenija v Washingtonu slovesno deponirala ratifikacijske listine Severnoatlantske pogodbe in tako vstopila v zvezo Nato skupaj s še šestimi vzhodnoevropskimi državami. Leto dni kasneje je polno vpeta v soodločanje v zvezi NATO, slovenski predstavniki zlagoma zasedajo položaje v zavezniških strukturah, vse več - trenutno skoraj 300 - pa je tudi slovenskih vojakov, ki delujejo v zavezniških operacijah v tujini. Vstop v NATO se odraža tudi v preoblikovanju slovenskih obrambnih sil, saj se je število pripadnikov vojne sestave Slovenske vojske v zadnjih letih zmanjšalo s 70.000 na 18.000. V letu 2004 je slovenski prispevek v vojaški proračun Nato znašal 327,2 milijona tolarjev (1,4 milijona evrov), letos pa je po navedbah obrambnega ministrstva predvidena obveznost za ta proračun 488 milijonov tolarjev (2 milijona evrov). Lani je bil prispevek nižji, ker Slovenija ni bila članica celo leto. Eno od vprašanj, ki tudi leto dni po vstopu v Nato še ni dolgoročno urejeno, je ustrezno varovanje slovenskega zračnega prostora. Nemalo prahu je v slovenski javnosti dvignila odločitev, da bodo v okviru zavezništva varovanje zagotavljala italijanska letala. Vseeno so ta od prvega dne članstva Slovenije odgovorna za to nalogo, vendar gre za začasen dogovor, ki niti še ni formaliziran.

Frankfurt. V dvorani samostana v Marienthalu pri malici

V vojašnici generala Maistra v Mariboru so blagoslovili novo kapelo. Posvečena je sv. Boštjanu. Slovesno sveto mašo je ob navzočnosti vojaških kaplanov in evangeličanskega škofa Geze Erniša daroval mariborski škof Franc Kramberger. Svete maše so se udeležili pripadniki 72. brigade Slovenske vojske in pripadniki drugih enot, ki so nastanjeni v vojašnici.

Na finančnem ministrstvu se intenzivno ukvarjajo s pripravo sprememb davčne zakonodaje, ki jo je Državni zbor sprejel lansko pomlad. Neustrezne rešitve davčne zakonodaje terjajo čimprejšnje spremembe in dopolnitve, je komentiral finančni minister Andrej Bajuk. Spremembe bodo prinesle veliko poenostavitev sistema, po možnosti znižanje davkov, predvsem pa poenostavitev davčnega postopka.

Koprski škof Metod Pirih je obhajal škofovski jubilej. 25. marca je minilo 20 let, odkar je papež Janez Pavel II. takratnega generalnega vikarja koprške škofije mag. Metoda Piriha imenoval za škofa koadjutorja (škofa s pravico nasledstva) koprške škofije. V škofa je bil posvečen 27. maja 1985 v koprski stolnici. Uredništvo se pridružuje dobrim željam ob tem visokem jubileju.

Mariborski ordinarij, škof Franc Kramberger, je v župnijski cerkvi sv. Marije Matere Cerkve na Pobrežju v Mariboru daroval pogrebno sveto mašo za pokojnega naslovnega škofa Vekoslava Grmiča. Naslovni škof dr. Vekoslav Grmič se je rodil 4. junija leta 1923 v

Švedska. Cvetna nedelja v Göteborgu

Dragotincih pri Svetem Juriju ob Ščavnici. Po duhovniškem posvečenju leta 1950 je bil šestnajst let dušni pastir na Vranskem. Obenem je nadaljeval študij in doktoriral iz dogmatične teologije. Kot profesorja na Teološki fakulteti v Ljubljani ga je papež Pavel VI. 27. februarja 1968 imenoval za pomožnega škofa mariborske škofije. V tem letu je postal ravnatelj obnovljenega bogoslovnega semenišča v Mariboru. Več let je bil generalni vikar, po smrti škofa Maksimilijana Držečnika leta 1978 pa upravitelj škofije. Ko je bil novembra 1980 za škofa ordinarija imenovan Franc Kramberger, se je škof Vekoslav Grmič odpovedal službi kapitularnega vikarja in ravnatelja bogoslovja, zatem pa še službi mariborskega pomožnega škofa. Na lastno željo se je posvetil predvsem profesorski službi na mariborskem oddelku Teološke fakultete, ki jo je opravljal do leta 1993.

Koordinacijski odbor za državne proslave je sprejel program državnih proslav za letošnje leto. Proslava ob obletnici konca druge svetovne vojne (9. maja v Cankarjevem domu), državna žalna slovesnost, ki bo v prvi polovici junija na Teharjah, proslava ob vrnitvi Primorske k matični domovini - ta bo septembra oz. oktobra v Portorožu -, ter proslava ob združitvi Štajerske in Prekmurja z domovino, ki bo novembra v Mariboru. Omenjeni proslavi bosta stalni.

Več kot 16.000 tujih delavcev. Po vladni uredbi o delovnih dovoljenjih za leto 2005 (omejevanje števila tujcev na trgu dela) bo letos lahko delalo v Sloveniji 16.700 tujcev (1,9 odstotka aktivnega prebivalstva). Od tega bo izdanih 12.200 dovoljenj za zaposlitev,

Stuttgart. Ob butari za cvetno nedeljo je bilo potrebno veliko rok.

1200 dovoljenj za napotene, 200 za usposabljanje, 2000 za sezonsko delo ter 100 za individualne storitve. Tisoč delovnih dovoljenj bo ostalo nerazporejenih in bodo v rezervi pri morebitnih motnjah na trgu dela.

*

Gospodarski položaj Slovenije je bil v letu 2004 veliko boljši, kot ga je napovedoval IMF (4,6-odstotna gospodarska rast, vstopa v EZ in ERM II, načrti za prevzem evra 1. januarja 2007), je ob koncu rednih letnih posvetovanj v Ljubljani ocenil vodja delegacije IMF Biswajit Banerjee. Opozoril je na še zmeraj previsoko inflacijo in potrebo po zmanjšanju proračunskega primanjkljaja.

*

Po nacionalnem programu prehranske politike do leta 2010 (71 glasov za, nihče proti) naj bi Slovenci vsaj delno opustili nezdrav življenjski slog, srednjeročno naj bi povečali uživanje zelenjave (za 30 odstotkov), zmanjšali pa uživanje maščob (za 20 odstotkov) in alkohola.

*

Poslanci so odpravili prometne nalepke (doslej 2579 tolarjev, odslej podaljšanje dovoljenja za 1360 tolarjev) kot nepotrebne (50 glasov za, nihče proti). DZ je izglasoval (52 : 2) odpustke za prekrškarje do 31. de-

cembra 2004 (več kot 100.000), ki niso plačali kazni, in s tem močno oškodoval na desetisoče poštenih državljanov, ki so v roku poravnali svoje obveznosti.

*

Prvi stacionarni radar v Sloveniji, ki je nameščen na ljubljanskem avtocestnem obroču pri predoru Golovec in je začel delovati 14. marca, je v prvem tednu zabeležil kar 1211 prekoračitev hitrosti. Od tega je dvanajst kršiteljev največjo dovoljeno hitrost presešlo za več kot 50 kilometrov na uro, medtem ko je bila največja hitrost, ki jo je zabeležil radar, 211 kilometrov na uro. Na začetku sta bila za administrativno obdelavo kršitev določena dva policista, vendar so se na policiji zaradi velikega števila kršitev odločili, da dodatno okrepijo ekipo, ki je zadolžena za obdelavo. Da so na enem samem mestu v enem tednu našli kar 1211 prekoračitev hitrosti, je za policijo zgovoren dokaz, da je stopnja upoštevanja prometnih predpisov v Sloveniji še vedno na nizki ravni.

*

Slovenija bo prva med novimi članicami imela čast, pa tudi odgovornost predsedovanja povezavi, in sicer v prvi polovici leta 2008. Predsedovanje EZ bo za Slovenijo eden od prioritarnih nacionalnih projektov v tem obdobju. S predsedovanjem se bo povečala in utrdila tudi mednarodna prepoznavnost Slovenije.

Stuttgart. Otroci so z veseljem izdelali velikonočne sveče.

A N G L I J A

LONDON

Naše priprave na veliko noč z župnikovimi obiski rojakov in s slovenskim bogoslužjem v postnem času ter na samo veliko noč so potekale kakor vedno po vseh krajih. Edino v Bedfordu je ponovno odpadlo obhajanje slovenske velikonočne vigilijske zaradi nepremostljivih težav (predvsem bolezni) med tistimi našimi rojaki, ki so obhajanje vigilijske doslej vedno omogočali.

Poleg že v prejšnji številki Naše luči omenjenih župnikovih obiskov rojakov v postnem času (v Derbyju in Nuneatonu) je v soboto, 12. marca, župnik obiskal še rojake v Walesu, kjer so skupno obhajali slovensko tiho nedeljo. Majhni skupini rojakov v Walesu župnikov obisk še vedno veliko pomeni, saj pridejo nekateri od daleč k slovenski maši v Aberdare. Največ zaslug za to ima gotovo naš dobri Srečko Jereb, ki jih pripelje v svojem kombiju.

Na samo tiho nedeljo je bila slovenska maša v kapeli Doma v Londonu za rojake iz Londona in okolice. K maši bi jih lahko prišlo več, pa so se menda mnogi raje odločili za prihod v Dom na veliko soboto k blagoslovu velikonočnih jedil.

Med rojaki v Rothwellu (pri Leedsu) v Severni Angliji pa je bil župnik v soboto, 19. marca, ko smo obhajali praznik sv. Jožefa. Slavljenci dneva, Pepca in Joži Bracarjevi (mati in hčerka), sta župniku pripravili izvrstno domače

kosilo in nato smo še z bogoslužjem slavili našega velikega zavetnika sv. Jožefa. Po sv. maši pa smo se vsi zbrali na domu Kravosovih in ob gostoljubnosti le-teh nadaljevali s prazničnim vzdušjem dneva.

Cvetno nedeljo smo obhajali ob kar številni udeležbi rojakov v Keighleyju nad Bradfordom, kjer je bilo pri bogoslužju tudi nekaj otrok. Pri blagoslovu zelenja (palmovih vejic) in sv. maši sta župniku pomagala Jamie in Thomas (brata), sinova naše dobre Joži Zajčeve, ki se redno udeležuje slovenskega bogoslužja v cerkvi sv. Ane v Keighleyju. Sv. maša je bila darovana za pokojno Marijo Mahne Zaman, sestro naše dobre Ivanke Zajčeve, ki je prav takrat odšla v večnost v Ivančni Gorici (Stični). V molitvah pa smo se spominjali tudi vseh naših trpečih (bolnih) bratov in sester (zlasti dobre Ani Koflerjeve, ki okreva od težke operacije in Stanka Vidica, ki tudi že dolgo boleha).

Na veliki teden, zlasti v svetem tridnevju, smo se udeleževali obredov kar po naših angleških katoliških župnijah. V Londonu pa smo imeli naš tradicionalni blagoslov velikonočnih jedil v kapeli »Našega doma«, h kateremu je tudi tokrat prišlo kar lepo število rojakov. Blagoslov je vedno zelo slovesen z župnikovim duhovnim nagovorom. Po blagoslovu, ki se konča med 4. in 5. uro popoldne, pa vsi navzoči skupno zaužijemo najboljše od velikonočnih jedil: kruh in gnjat ter pirhe s hrenom – tudi potice in drugih slovenskih dobrot ne manjka.

Letos so dekleta, s pomočjo mladega inženirja iz Slovenije, gospoda Tomaža Marolta, ki je bil tukaj na študiju in izpopolnjevanju angleškega jezika, pripravila več kot

200 pirhov tako, da je velikonočnega »žegna« še ostalo za rojake, ki so prišli k slovesni velikonočni maši v Rochdale.

Tomaž Marolt in Metka Kogoj, londonska Slovenka, sta župnika naslednji dan spremljala na 400 km dolgo pot k rojakom v Rochdale, kjer smo ob treh popoldne slovesno obhajali slovensko veliko noč ob somaševanju kar dveh slovenskih duhovnikov, našega župnika S. Cikaneka in gospoda Petra Kravosa. Tudi tam je prišlo k sv. maši lepo število rojakov – za Rochdale vsekakor pohvalno. Po sv. maši je sledil še blagoslov velikonočnih jedil in pogostitev. Vsi so bili veseli pisanih prihov, ki so bili prinešeni iz Londona.

Obisk slovenskega veleposlanika v »Našem domu«

V sredo, 30. marca 2005, je »Naš dom« obiskal slovenski veleposlanik v Veliki Britaniji, gospod Iztok Mirošič, v spremstvu gospe Anite Stankovič, funkcionarke slovenske ambasade v Londonu.

Njunega obiska smo bili vsi v Domu živeči ali delujoči veseli, še posebno pa župnik S. Cikanek, ker sta se gosta zanimala za njegovo delo med rojaki v Veliki Britaniji in za pomen, ki ga ima »Naš dom« v Londonu za tukaj živeče slovenske rojake ter za rojake po svetu in v domovini. Ogledala sta si tudi vse prostore Doma, kjer sta ugotovila, da je marsikaj, kar bo v bližnji prihodnosti potrebno popravila zaradi nenehnega vzdrževanja te, več kot 100 let stare, zgradbe.

Za njun prijateljski in ljubeznivi obisk ter zavzetost za eventualno finančno pomoč pri nadaljnjem vzdrževanju »Našega doma« se ji ma iskreno zahvaljujemo.

Alojz Križan – osemdesetletnik

Alojz Križan, osemdesetletnik

Naš dobri in zvesti rojak Alojz Križan je bil rojen 21. aprila 1925 v Logu pri Rogatcu na Štajerskem.

Še zelo mlad je bil, februarja 1943, mobiliziran v nemško vojsko in poslan najprej na fronto v Francijo in Belgijo, nato pa na rusko fronto. Ob koncu vojne so ga zajeli Rusi. Iz ujetništva se je vrnil decembra 1945 in ostal v Avstriji. Od tam pa je leta 1948 prišel v Veliko Britanijo.

Kmalu ob prihodu (še istega leta) se je zaposlil v premogovnem rudniku v Talesu, kjer je delal do upokojitve.

Poročil se je s tukajšnjo domačinko Valižanko Evelyn, s katero sta si ustanovila svoj dom. V zakonu so se jima rodili trije otroci. Sedaj pa imata že osem vnukov in celo dva pravnuka.

Prijatelji in znanci Alojzu ob tem visokem jubileju iskreno čestitajo in mu želijo še mnogo zdravih, srečnih in zadovoljnih let življenja.

Srečko Jereb

P. S. Čestitkam in dobrim željam se ob Alojzovi osemdesetletnici živ-

ljenja pridružuje tudi župnik in mu želi veliko božjega blagoslova in vsega dobrega.

S. Cikanek, župnik

DUNAJ

Postni čas je bil tisti, ki nas je v mesecu marcu spodbujal, da smo se ob sredinih večerih zbirali k postnim srečanjem. Prebiralni premišljevali smo evangeljske odlomke prihodnje nedelje in ob njih odkrivali skrivnosti naše vere. Zanimivo je, kako so se nam odpirala določena spoznanja in dejstvo, da je naša vera preveč »katekizemska«, takšna, kot so nas jo naučili naši katehetje in starši v mladosti. Zato smo bili toliko bolj veseli vsakega spoznanja, ki je vero v Jezusa postavilo bolj na osebno raven. Srečanja so bila lepo obiskana in skupaj smo se odločili,

da jih nadaljujemo tudi v velikonočnem času, ker nas božja beseda povezuje in nam daje moč za vsakdanje življenje ...

Na cvetno soboto in nedeljo smo imeli duhovno obnovo, na kateri nam je ravnatelj malega semenišča v Mariboru mag. Franc Zorec s svojimi premišljevanji pomagal razmišljati o lastnem življenju, o moči greha in skušnjav v našem življenju in o odrešilni moči Kristusovega vstajenja. V sklopu duhovne obnove smo obhajali tudi cvetno nedeljo, ko smo pred našo cerkvijo blagoslovili oljčne vejice skupaj s farani župnije Auferstehung Christi in člani afriške skupnosti, ki vedno podobne skupne slovesnosti popestrijo s svojim petjem in plesom. Po blagoslovu smo v procesiji odšli vsak v svojo cerkev.

Velikonočno bogoslužje smo obhajali skupaj z avstrijsko župnijo. Veliko Slovencev odide domov, tako da ostane tukaj samo »sveti ostanek«. Dvajset se nas je zbralo za veliko noč pri maši, in to skupaj s člani avstrijske skupnosti. Zdi se mi, da je manjkalo tisto praznično

Cvetno nedeljo obhajamo Slovenci na Dunaju skupaj z avstrijsko župnijo in afriško skupnostjo.

Ob praznovanju »ribic« v Linzu

vzdušje, ki ga naredi množica ljudi. Ampak taka je resničnost naše skupnosti na Dunaju, ki se ob prazničnih dneh »razbeži«, predvsem v smeri domačega kraja. Popraznična vrnitev na Dunaj pa je zopet priložnost za srečanje med nami, da si malo povemo, kaj se je zgodilo v prazničnih dneh v nas in okoli nas ... Velikonočni pozdrav vsem bralcem in bralkam Naše luči.

LINZ

Na tiho nedeljo smo se po sveti maši zbrali v našem centru in proslavili naš tradicionalni praznik »ribic«. To praznovanje je že leta 1968 vpeljal naš nekdanji župnik Ciril Lavrič. Tudi on je bil rojen v mesecu marcu, tako kot veliko drugih naših članov. Na sliki so poleg župnika Staneta Žlofa še Matilda Grandovec, Anica Sadl, Antonija Zore in Monika Skala. Tako kot vsako leto so se tudi tokrat izkazale s pogostitvijo. Vsem iskrene čestitke in še na mnoga leta.

Anton Zore

BELGIJA in NIZOZEMSKA

MONS – CHARLEROI – BRUSELI

Na cvetno nedeljo smo se zbrali k redni mesečni maši v teh treh oltarnih skupnostih. Blagoslovili smo oljčne vejice in drugo zelenje. Oljčne vejice nam je pripeljal tudi v Belgijo msgr. Janez Pucelj. Za vejice smo dobili tudi nekaj prispevkov za potrebe koprške škofije. Po skrajšanem obredu je bil tudi že vnaprej opravljen blagoslov velikonočnih jedil, saj je zaradi oddaljenosti nemogoče, da bi ta blagoslov bil na veliko soboto. Kolikor naši bralci ne vedo, naj omenim, da tega blagoslova domačini v Belgiji in na Nizozemskem kakor tudi v večini evropskih dežel ne poznajo.

Čeprav je nekaj uslužbencev v ustanovah EZ že odšlo v domovino na velikonočni dopust, je bilo pri slovenski maši v Bruslju tudi tokrat

lepo število udeležencev, čemur je sledilo prijetno prijateljsko srečanje.

EISDEN – HEERLERHEIDE – GENK

Tudi letos smo bili zvesti slovenskemu izročilu blagoslova jedil na veliko soboto. Pozna pa se, da je vsako leto kakšen manj zaradi starosti ali bolezni. Prav tako nadaljujemo z našim ustaljenim redom velikonočnih maš.

Prva je vstajenjska maša v Eisdenu že ob 6. uri. Po maši je v dvoranci v Slovenski katoliški misiji sledil velikonočni zajtrk, ki ga je pripravilo društvo Slomšek. Za to mašo se naš mešani zbor Slomšek vedno prav skrbno in zavzeto pripravlja. Enako velja za slovenski mešani zbor Zvon na Nizozemskem, ki je prav lepo zapel velikonočne pesmi med vstajenjsko procesijo in mašo, ki je bila ob pol osmih v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideju. Med procesijo pa tudi med mašo je slovesnost obogatila 30-članska krajevna godba.

V Genku je bila maša na velikonočni ponedeljek. Pel je del zbora Slomšek in nekateri člani zbora Naš dom. Po maši smo se iz italijanske cerkve, kakor vsako leto, preselili v dvorano Našega doma, kjer so bile lepo pripravljene mize z velikonočnimi jedili. Nekaj posebej »gorečih« rojakov se je »izognilo« cerkvi in so že lepo sedeli ob obloženih mizah. Če so se bali, da bi zmanjkalo dobrot, je bil njihov strah odveč, saj je veliko tega, kar je društvo Naš dom pripravilo, ostalo na mizah.

Velikonočni narezek so pripravili tudi v društvu sv. Barbare v

Maasmechelenu. Tukaj se zbere večina takšnih »velikonočnih« sladokuscev, za katere so vse slovenske pa tudi flamske velikonočne maše prežgodaj ...

Bruselj – Slovenski pastoralni center

Marsikomu je naš pastoralni center v Bruslju še precejšnja neznanka. Mnogo ljudi iz domovine in tujine nam namenja veliko vprašanj. Kako je s tem? Čemu bo služilo, kakšen je namen in pomen? Koliko je prostorov? Se lahko že uporabljajo? Kdaj bo obnova končana ... itd. Stavbe centra so vsekakor potrebne velikih posegov. Tako je večji del električne napeljave zelo zastarel in preslab za sodobne potrebe in predpise. Žice so še stare, drobne, s pleteno izolacijo, večinoma brez ozemljitve. Veliko vodovodnih cevi je še svinčenih. Večina oken je starih, lesenih z enojno zasteklitvijo. Strehe so potrebne popravila, saj v nekaterih podstrešnih sobah odpada stropni omet. Vodovodne pipe so dotrajane. Mnogo umivalnikov je razbitih. Za dve stavbi imamo le eno začasno kopalnico ... Skratka, zanimivo in strašljivo obnem.

Družina Gielkens po blagoslovu jedil v Eisdu

Lahko pa povem tudi kaj razveseljivega. Počasi nadaljujemo z obnovo posameznih prostorov z našimi omejenimi delovnimi in finančnimi sredstvi. Tako imamo kar nekaj primernih sob za manj zahtevne goste, ki so vedno dobrodošli. Imamo predračun za odstranitev starih in montažo novih oken. (Morda se bodo med našimi bralci javili dobrotniki, ki bi plačali kakšno okno v vrednosti od 300 do 1000 evrov. Takšno okno bomo označili z imenom darovalca.) Ena naših stavb je bila zgrajena leta 1901 in je v Bruslju razglašena za zaščiteno oz. kot kulturni spomenik z imenom Hiša Watteyne. Ali je to za pravno osebo Slovenski pastoralni center boljše ali slabše, še ne vemo. V upravnem odboru našega centra smo vedno veseli, da se mnogi za našo ustanovo zanimajo, prihajajo na obisk, si ogledajo prostore, nekateri pa tudi kaj primaknejo za obnovo.

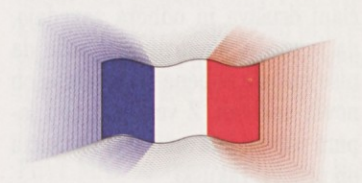
Eden posebej omembe vrednih obiskov je bil npr. 10. marca 2005 po zasedanju Sveta EZ za okolje v Bruslju. Iz ministrstva za okolje in prostor so prišli: minister Janez Podobnik, dr. med., dr. Marjan Vežjak, direktor urada za mednarodne in evropske zadeve, mag. Radovan Tavzes, direktor direktorata za okolje, ga. Tea Glažar, podsekretarka, vodja sektorja za evropske zadeve ter od okoljskega atašeja iz Stalnega predstavništva RS pri EZ v Bruslju mag. Barbara Kmetič in mag. Zoran Kus.

Po ogledu stavb so bili deležni skromne slovenske postrežbe iz župnikove shrambe. Minister Podobnik je to prijetno tihožitje prijateljskega kramljanja popestril z diskretno potezo, ko je upravniku centra Lojzetu Rajku stisnil v roko »majhen prispevek«, kakor je sam

rekel. Pa sploh ni bil majhen, ampak kar največji evro-bankovec. Za eno srednje veliko okno torej že imamo. Hvala za obisk in hvala za pomoč!

Veselimo se novih obiskov, pa tudi prostovoljcev, ki bi bili pripravljeni kakšen teden ali dva priti na pomoč pri obnovitvenih delih. Zanimivega dela pa imamo tudi za rojake iz Bruslja in okolice, ki imate morda časa le en dan, da ne bo vaš župnik za vsa dela vedno sam.

Pozdrav od Lojzeta Rajka iz Beneluxa!

F R A N C I J A

FREYMING-MERLEDACH

Pri društvu PRIJATELJEV SLOVENSKE KATOLIŠKE MISIJE so srečanja zelo zakoreninjena. Ob vsakem novem letu z veseljem preletimo nov program, ki nam odkrije naša srečanja leta, ki je pred nami. Leto 2004 se je šele poslovilo in že smo se srečali 9. januarja pri skupnem kosilu. Izkoristili smo še zadnjo priložnost, da smo si izmenjali tople želje, želeč si zdravja. Da bi ob naših srečanjih utrjevali medsebojne vezi slovenskih rojakov pri naši slovenski skupnosti in gojili naš zaklad slovenske besede.

30. januarja pa smo že pripravili generalno letno sejo in preračevali učinkovitost in uspehe društva leta 2004, bodisi na kulturni pa tudi na

Člani gospodarskega in župnijskega sveta v Parizu

duhovni ravni. Pri volitvah se naši člani društva in odbora zavedajo, da je moč v stanovitnosti, tako da niso nastale nobene spremembe ob novih volitvah. Z veseljem nad lepimi uspehi leta smo sejo zaključili ob prijetni zakuski.

Drugo srečanje v tem letu smo pripravili 27. februarja. Ta dan smo se malo razveselili po pustni šegi.

Mesec marec nam vsako leto prinese srečanja, ki ga z veseljem sprejememo. Na cvetno nedeljo 20. marca smo lepo v toplem razpoloženju in veselju praznovali DRUŽINSKI DAN društva in povezali dan tudi z MATERINSKIM PRAZNOVANJEM, čeravno se je vsak gost zavedal, da smo v času JEZUSOVEGA TRPLJENJA in da se bližamo največjemu krščanskemu prazniku. Pri sveti maši smo se Bogu zahvalili kot ena velika družina za lepo medsebojno razumevanje in obstoj društva. Ob polni dvorani gostov je predsednica društva Jožica CURK vse lepo pozdravila in jim zaželela, da je današnji dan praznik, ko se bomo usedli ob pogrtnjeni mizi, poseben in vesel in želi, da napolni vaša

srca z medsebojnim razumevanjem in srečo, kot ga doživlja lepa in velika KATOLIŠKA DRUŽINA. Ob tem prazniku smo se spomnili tudi vseh navzočih mater, jim zaželeli toplino in veselje in da bi vsaki mami ta dan pomenil dan popolne sreče. Spomnili smo se tudi vseh godovnikov, ki nosijo ime svetega JOŽEFA, tega velikega svetega moža. Zaželeli smo vsem JOŽETOM in JOŽICAM lepo praznovanje godu, posebno našemu gospodu JOŽETU KAMINU.

Kot vsakokrat so v mojem članku poudarjeni predvsem jubilejni prazniki naših članov društva, in tudi to pot ne morem mimo tega. Kar dve jublantki sta praznovali že v mesecu decembru svoj 70. rojstni dan, gospa Marija ERJAVEC 7. decembra in gospa Odile DEŽELAK 9. decembra. Obe sta naši članici društva, gospa Marija je tudi članica odbora Prijateljev, zvesta in vesela Slovenka, vedno nasmejana, slovenska pesem ji pomeni duševno razpoloženje, pri Misiji so njene pridne roke vedno v pomoč, ponosna je, da nosi v sebi slovensko srce in slovenska beseda ji je zaklad. Korenike so močne in ne

bodo izumrle. MARIJA, želimo ti zdravja in sreče vsepovsod.

Gospa ODILE se prav tako odlikuje po pridnosti. Z eno roko je doma ob svojem ognjišču, z drugo že sega do Misije ob potrebi. Vedno je pripravljena pomagati. Gospa DEŽELAK je tudi odlična slaščičarka. Ob vsakem srečanju njeno pecivo dviga pozornost sladkosnednežev. Hvaležni smo ji za vse trenutke, ki jih žrtvuje v prid naši slovenski skupnosti. »Bo kar držalo, da slovenska dekleta slovijo po pridnosti in nosijo vse kvalitete, ki predstavljajo ponos slovenske žene.«

Gospod Ljubo COLIJA je tudi že praznoval 8. decembra 2004 svoj jubilejni praznik. 75 jih je že. V imenu društva vam iskreno čestitamo, želeč vam vsega dobrega, zdravja in vseh potrebnih telesnih moči. VSEMOGOČNI naj vam tudi v nadaljnjem življenju ponuja svojo dobrotljivo roko.

Dragi bralci, mogoče vas bodo te vrstice malo pritegnile in jih boste prebrali z zanimanjem. Segajo v življenje, ki ga živi danes gospod

Blagoslov velikonočnih jedil

Del zbranega ljudstva pri vstajenjski maši v Merlebachu

SILVO ČESNIK, nekdanji župnik in delegat v Châtillonu-Parizu. Sedaj se nahaja v domu onemoglih duhovnikov v Šempetru pri Gorici v Sloveniji.

Ko sem se v mesecu septembru preteklega leta mudila po Sloveniji, je naključje nanese, da sem se pri svojih domačih v Vrhpolju srečala z gospodom PRIMOŽEM KREČIČEM. Ob pogovoru sem izrazila željo, da bi rada obiskala gospoda ČESNIKA. Zmenila sva se, da ga skupno obiščeva. Veliko sem

slišala že prej o njegovem zdravstvenem stanju, da se mu je stanje izboljšalo in spet poslabšalo, toda kaj je resničnost, se mora človek sam prepričati. Priznam, da mi je neka teža stiskala srce, v kakšnem stanju se resnično nahaja.

Ko sva stopila v dom, se je po hodniku sprehajal, oprijel ob ograjo. Takoj me je spoznal. Ena izmed sester naju je peljala v jedilnico, kjer sva poizkusila malo pokramljati. Toda bolezen mu je popolnoma vzela besedo. Kar sem uspeła

razumeti ob vsakem vprašanju, je rekel: "Mais oui", to je izgovoril po francosko, kar pomeni, toda tako je. Še sestra me je vprašala, kaj pomenita ti dve besedi, da jih vedno uporablja. Poizkusila sem ga več razumeti, toda s težavo, ker govori le z mimiko obraza. Dovolil mi je, da sem naredila posnetek, ki ga prilagam, saj bo z njim prav gotovo marsikomu zaživel spomin na gospoda ČESNIKA. Ob vsakem vprašanju je bil odgovor solza v očeh in neverjetno žalosten izraz odseva iz njegovega pogleda. Po Franciji zelo žaluje. Kaj je bolezen napravila iz korajžnega in veselega duhovnika gospoda SILVA ČESNIKA, mora človek sam videti in presoditi. Gospodu PRIMOŽU sem zelo hvaležna, da me je spremljal pri tem obisku.

PRVI MAJ se nam približuje. Kot vsako leto bo tudi letos romanje k BREZJANSKI KRALJICI SLOVENCEV v Habsterdick. Slovesna sveta maša bo ob 10. uri. Sledilo bo skupno kosilo v prostorih Slovenske misije v Merlebachu in popoldne litanije Matere Božje. Lepo vabljeni od blizu in daleč. BREZ-

Gospa Marija Erjavec praznuje sedemdeseti rojstni dan med sorodniki iz Slovenije in med prijatelji slovenske misije.

Silvester Česnik v domu duhovnikov v Šempetru pri Gorici

JANSKA MATI nas čaka, da pride-mo k njenemu vznožju, da ji prine-semo šopek molitev, prošenj in veselja.

Jožica Curk

NICA

Spet smo tu

Precej dolgo se že nismo pojavili na straneh Naše luči z juga Francije. Pa nismo izumrli, le bolj majhni smo pa se nas ne sliši vedno. Naj se o velikih skupnostih več piše in bere. Sem in tja pa je zanimivo kratko poročilo tudi o našem življenju in delu. Na Azurni obali živi majhna skupnost Slovencev in tudi v takšni se počasi nabere zvrhana mera novic.

Veliko veselje smo imeli ob krstu dveh deklic pri slovenski maši. Najprej je naš župnik Štefan krstil Evo Škrli, hčerko Jeana Pierra in Marie-Christine. Eva je drugi otrok te mlade družine in vsi upamo, da se bodo še kdaj 'pomladili'. Tako se pomnoži veselje v njihovi družini, v sveti materi Cerkvi in v slovenski skupnosti. Naj nas bo več, tako v Sloveniji kakor tudi med Slovenci po svetu. Otroški jok pri maši je razveselil starše in vso našo skupnico. Ganjeni smo čestitali staršem, da sta pogumno sprejela novo življenje in želeli, naj jima bo otrok v veliko veselje. Nista nam ostala dolžna, pogostila sta nas z dobro kapljico.

Preteklo leto smo bili kar lepo obdarjeni z otroško radostjo. Že konec oktobra je bila krščena tudi mala Morgan-Eva Reti. Njena mati je iz mešanega zakona, oče je Francoz. Njegovih sorodnikov je prišlo veliko, da zlepa ni videti toliko vernikov pri slovenski maši. Ponosni smo bili vsi in srce se nam je smejalo. Duhovnik Štefan je

opravil obred dvojezično, tako kot se spodobi za skupnost okrog oltarja, da je vsak razumel ves obred in pomen zakramenta, ki nas vse združuje v eno Gospodovo družino. In bilo nam je zelo všeč, da smo bili maloštevilni Slovenci glasnejši od Francozov. Ti so sicer katoličani, vendar ne prakticirajo vere, torej so 'nepraktični' kristjani, smo ugotavljali po maši. Menim, da to zadevo lahko vsak hitro razume, če se udeleži francoske maše. Klopi so tam bolj slabo zasedene.

Radi pa bi vam povedali še eno, nekoliko zastarano novico, ki pa nam veliko pomeni. Po tradiciji pripravlja naša sosednja hrvaška skupnost precej slovesno praznovanje za otroke na god sv. Miklavža in takrat se pridruži tudi slovenska skupnost. Jasno je, da otroci ne pridejo sami, ampak jih pripeljejo njihovi starši in tako nastane praznovanje za vse. Zbralo se je 150 odraslih in 50 otrok. Miklavž podari lepa darila in otroci so se kar prizadevno borili, da bi čim prej prejeli svojo vrečko. Tokrat je bil med nami tudi novinar mestnega časopisa, ki je vse lepo poslikal in naslednji dan je bila v časniku velika slika naših otrok. Eden se je držal bolj ponosno ko drugi.

Odrasli pa smo imeli svoje veselje že na srečanju, saj nas je zabaval ansambel iz Čakovca, ki je igral tako slovenske kot hrvaške pesmi. Tako nam je bilo vsem zares lepo, bilo je na razpolago vsega za telo in veselja za dušo. Seveda pa je to lepo vzdušje nastalo potem, ko smo v cerkvi skupaj obhajali sveto Gospodovo daritev, kjer smo skupaj molili in se naučili božjih darov. Poslušali smo božjo besedo v obeh jezikih in prepevali zdaj hrvaško zdaj slovensko. Doživljali

smo, da smo vsi ljubljani božji otroci.

Po božiču smo se hitro znašli v postu, ki je čas molitve, resnosti in spreobrnitve k Bogu. Božja beseda pri mašah nas je spodbujala: Bodite budni, spreobrnite se in verujte evangeliju.

Naš čas ni prijazen temu oznanilu. Ljudje so se navadili na prijetnosti in užitke življenja, ne marajo za Boga in njegov nauk. Janez Krstnik se je postavil tudi pred nas kot glasnik in nas pozval, naj se vsak vpraša, kako živi in kakšen je smisel in smoter njegovega življenja. Vsi se moramo spreobrniti, škofje, duhovniki in vsi verniki. Vsi smo krivi, ker v tej naši Evropi vera in Cerkev nazaduje. Družina ni cenjena in v javnosti se bolj hvali istospolno partnerstvo kot zdrava družina in otroški jok v njej.

Takšna civilizacija zelo na hitro drvi v prepad. V tej kulturi ni vrednih sadov. 'Že je nastavljena sekira na korenino', smo slišali v božji besedi. Če nismo sposobni več uresničiti božjih zapovedi in slaviti Boga, tedaj drvimo v pogubo. In prišli bodo drugi narodi, ki to še uresničujejo in imeli bodo blagoslov, ki ga mi nismo hoteli sprejeti. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, bo posekano.

Velikonočne praznike smo pričakovali v strahu, da nam ravno ob praznovanju premine sveti oče Janez Pavel II., ki je hudo zbolel pri svojih 84 letih.

Na sveti dan smo slovenski farani že zgodaj prinašali jerbase in košarice z dobrimi velikonočnimi jedili k blagoslovu. Veselo smo se pozdravljali med seboj in si voščili praznik. Pri maši nam je duhovnik Štefan slovesno razglasil Jezusovo

vstajenje od mrtvih in zapeli smo alelujo.

Po maši pa se je seveda vsem mudilo domov, saj so jedi dišale iz jerbasov, da so se vsem cedile sline po ustih. Seveda je nekaj dobrot iz košaric prišlo ven za duhovnika Štefana, ki si pač ne more sam pripraviti vseh teh dobrot. Lepo se je zahvalil gospe Vidi in ostalim za darove.

Drugi dan na velikonočni ponedeljek pa smo se odpravili na tradicionalno romanje k Materi Božji v Laghet. To je največja božja pot v niški škofiji. Letos je bilo izredno lepo vreme, ki je privabilo v cerkev tudi mnogo Hrvatov in Francozov. Mašno daritev je vodil župnik Štefan, pridigo pa je pripravil g. Franjo Pavalec. Navdušeno smo prepevali velikonočne pesmi, tako da se je potem prav prileglo dobro kosilo, ki so nam ga pripravile redovnice. Kasneje pa je bilo v dvorani veselja ob dobri glasbi in plesu. Le moških je bilo bolj malo razporejenih za ples. Žene so postregle z dobrimi kolački in pijače tudi ni manjkalo.

Vsem lep pozdrav iz Nice.

Štefan Čukman

potem pa v veliki dvorani proslavo v čast materam, Jožefom in drugim slavljencom. Učitelj Vladimir Donaj je z otroki slovenskega dopolnilnega pouka pripravil zelo lep program, po njem je sledil koncert kvarteta, ki ima sicer ime MAISTER TRIO (QUARTET). V njem so nastopili štirje klarinetisti: Slavko Kovačič, Jurij Hladnik, Primož Razboršek in Bojan Logar. Res lepo je bilo slišati, kako čudovito pojejo štirje klarineti v rokah odličnih glasbenikov!

Otroci so mamicam v zahvalo za njihovo ljubezen in za njihov praznik razdelili rože, slavje pa se je nadaljevalo v čast Jožetom: Gabor, Bonifarti, Radej, Flajs in Horvat, ki so vse prisotne pogostili.

V ponedeljek, 21. marca, je Slovence v Berlinu razžalostila novica, da je umrl dr. Vekoslav Grmič. Pred leti je bil večkrat v Berlinu. V spominu so jim ostali njegovi odgovori na pereča vprašanja Cerkve: splav, kontracepcija, dialog z drugače mislečimi in odnos do aktualne politike. Ljudje kar ne morejo verjeti, da ga ni več. Tudi župnik Dori ne. Obljubil mu je namreč, da mu bo

letos na Vranskem pridigal ob srebrni maši ...

Veliki petek je v Nemčiji državni praznik. Župnik Dori je na ulici vprašal mladega Nemca, zakaj je ta dan praznik. Odgovoril je: »Država zaščiti verne ljudi, da lahko v miru praznujejo Jezusovo smrt, kar je naše odrešenje!« In res je Berlin prazen, spokojen, prazničen. Vidi se, da se ljudje resno zamislijo ob smrti. Te dni je naše vernike prizadela predvsem smrt škofa Grmiča. Obrede velikega tedna smo večinoma obhajali skupaj z Nemci. Na veliki petek dopoldan je župnik Dori obiskal še nekaj bolnikov iz slovenske in njegovih nemških župnij, zvečer smo skupaj z Nemci v tišini ostali pozno v večer v cerkvi in podoživljali trpljenje človeka v luči Jezusa Kristusa.

Na veliko soboto se je zgodaj zjutraj začela krasiti cerkev za praznik. Naš predsednik ŽPS Anton Bačovnik in član ŽPS Jože Gabor sta skrbno vse pospravila in že po nekaj urah je bila cerkev tako lepo okrašena kot nevesta za ženina. Župnik Dori je ta dan obiskal nekaj družin in blagoslovil jedila. Zvečer je bila v cerkvi sv. Elizabete

BERLIN

V času velikonočnih praznikov ... V soboto, 19. marca, smo imeli skupaj z Nemci cvetno procesijo,

Poroka Romane in Marca Tusnata

skupna slovensko-nemška vigilijska. Na dvorišču cerkve, pred Slovenskim domom, kjer so bili gostje tudi iz drugih koncev Nemčije, smo iz starih butaric zakurili ogenj, ga blagoslovili, prižgali velikonočno svečo in jo v procesiji, ki je šla po Kolonnenstrasse, odnesli v cerkev. Bilo je že polmračno – v zraku je bilo čutiti pričakovanje nečesa velikega!

V cerkvi je bilo veliko ljudi, prava aleluja – eno samo veselje! Mnogi Nemci so prvič doživeli naše lepe običaje, kako se v košari prinesejo jedila k žegnju, kaj vse je v košari, kaj posamezna jed pomeni ... Tokrat nam je velikonočno šunko podarilo podjetje Hrib Dobje, potico, pirhe in ostalo pa Pekarna Brglez z Vranskega. Obredov se je nepričakovano udeležil Konrad Birkholz, župan Spandaua, največjega berlinskega okrožja. Je velik prijatelj Slovencev in naše župnije. Njegov obisk je bila velika potrditev našega dela in odličnega sodelovanja z domačini in ljudmi drugih narodnosti. Sam nadškof in kardinal Georg Sterzinsky je nekoč izjavil, da je naša skupnost ponos njegove škofije. Tako presegamo krajevno Cerkev in smo v pravem pomenu vesoljna Cerkev. To je poskus dialoga z drugimi cerkvami, religijami in kulturami. To je tudi sicer specifična Berlina.

Po obredih v cerkvi smo v naših skupnih prostorih gledali nogometno tekmo Slovenija : Nemčija. Škoda, da je prišlo do izgredov nemških navijačev. Nemci zelo obsojajo to dejanje. Berlin se zelo boji leta 2006, ko bo tu otvoritev svetovnega nogometnega prvenstva in finalna tekma. Vsi se bojijo, kaj se skriva za tem. Sicer pa je Fredi Bobič v dnevnem časopisju opozar-

jal na moč slovenske reprezentance.

Pri zgodnji jutranji vstajenjski sv. maši se je spet zbralo veliko ljudi. Po maši smo se dobili pri skupnem velikonočnem zajtrku. Organizator Jože Gabor z družino ter družini Puh in Balažič so vse zelo lepo pripravili, da je bilo v naših skupnih prostorih pravo domače razpoloženje, ko smo skupaj použili žegen. Z nami sta bila tudi Peter Habjanič z družino, naš berlinski dopisnik RTV Slovenija in dopisnik Dela Peter Žerjavič.

Velikonočni ponedeljek je praznični dan. Mesto počiva. Komaj kaj prometa. Dopoldan samo tisti zunaj, ki so se udeležili obredov v cerkvah, drugi pa v krogu svojih družin. Ta dan si Berlinčani vzamejo veliko časa za bližnjega. V centru mesta so potekale mirne demonstracije proti vojni in nasilju, kratka močna podpora miru. Res je bilo manj ljudi, kot so pričakovali, vendar kljub temu močno znamenje.

V teh dneh je bila pogosta tema pogovorov tudi papež. V Berlinu je bil zelo priljubljen, tudi pri evangeličanih in drugače mislečih. Vsi

so imeli sočutje do njega in niso zahtevali, naj odstopi, kot se je sicer govorilo drugod. Želeli so mu, da bi pokončno končal svoje poslanstvo. Predvsem zadnji del njegovega pontifikata jih je navdušil, ko je zavzel jasna stališča do svetovnih dogodkov in nevarnosti za naš čas. V Berlinu so prepričani, da je prav papež največ pripomogel k temu, da je padel berlinski zid. Ko je bil leta 1996 v Berlinu, so ga sprejeli na Olimpijstadionu, potem pa sta s Kohlom skupaj odšla skozi Brandenburška vrata. Tudi evangeličani priznavajo, da je bil najbolj ekumenski papež, dober do vseh ljudi. In ravno na predvečer nedelje božjega usmiljenja je odšel k Očetu.

Papeževa smrt je močno pretresla tudi Berlin in Slovence v Berlinu. Mnogi so se udeležili papeževega obiska v Sloveniji, pa tudi v Berlinu, kjer smo Slovenci aktivno sodelovali. Na belo nedeljo smo se zbrali pri slovensko-nemški maši, ki se je darovala za pokojnega papeža Janeza Pavla II. Zbralo se je veliko ljudi, tudi mladih in otrok. Veliko Berlinčanov je odpotovalo v Rim, da pokropijo papeža. Tudi na nunciatu v Berlinu se tuji vele-

Julia Blatnik je prejela sveti krst.

poslaniki in sodelavci vpisujejo v žalno knjigo. Vsi skupaj pa molimo za pokoj svetega očeta, ki je imel Slovenijo in Slovence še posebej rad.

Znova veselje ob krstih

Našo katoliško skupnost so spet razveselili krsti. Petega marca sta mlada starša Marija in Borut Blatnik prinesla h krstu svojo drugorojenko Julio. Tega krsta smo se vsi razveselili, še posebej starša, mali bratec Luka, stari starši Alojz in Nežika Blatnik ter Jože in Ljubica Flajs. Botra sta bila očetov brat Sascha Blatnik in Mihaela Senica. Tudi njena hčerka Lisa-Maria se je veselila sestrične, vsi skupaj smo se po obredu v cerkvi veselili v naših prostorih. Oče Borut se je ponosno vsem zahvalil in poudaril pomen družine, ki ima več otrok. Slavja sta se z očijem Karlijem udeležila tudi Selina in Jan Božič. Veselje je bilo pogledati toliko majhnih otrok in bil je zares lep družinski praznik!

Drugi dan, šestega marca, je bil zagotovo najlepši dan za Marjano Klančar, ki se je dala krstiti in nato sprejela še ostale zakramente. Bil je lep in doživet obred, česar so bili še posebej veseli njeni starši in

Marjana Klančar je prejela zakrament svetega krsta.

njen fant Damjan Štrukelj, brat Kristian in botra Claudia Božič z možem Kristjanom. Claudia ni samo botra, pač pa tudi dobra prijateljica.

Marjana se je skozi vse leto vestno pripravljala na ta lep in nepozaben dogodek. To njeno življenjsko odločitev smo slavili na domu njenih staršev, potem pa še v gostišču, kamor je prišlo veliko njenih mladih prijateljev.

V soboto, 2. aprila, pa smo doživeli krst Leonarda-Orlanda, sina januarja poročenih Romane (roj. Guzaj)

in Marca Tusnata. Mali Leonardo-Orlando je prejel krst v krogu svojih domačih. Boter je bil prijatelj dr. Rok Družiniž – Fiebach. Med obredom je na orgle igrala naša organistka Iryna Radobenko. Otrok je malo zajokal, tako da imamo novega pevca, sicer pa je bil zelo priden. Tudi starša sta sijala od sreče, kakor tudi stari starši: Edo in Darja ter Hardi in Ida, boter pa je svojo nalogo vzel zelo resno.

M. Mošnik

AUGSBURG

Ravensburg – Vili Korošec nas je nepričakovano zapustil

»Za tisti dan in uro pa ne ve nihče« (Mt 24,36).

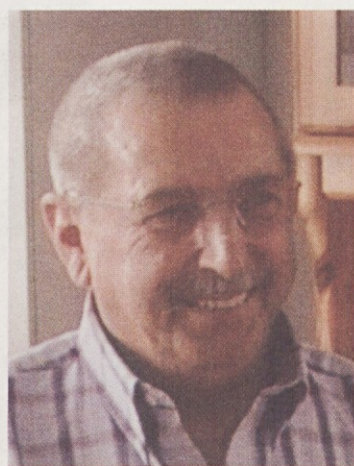
»Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!« (Mt 25,13).

»Odprta noč in dan so groba vrata; al' dneva ne pove nobena prat'ka« (F. Prešeren).

Prehitro in nepričakovano nas je zapustil Vili Korošec. Nihče ni slutil in tudi on ne, da bo slovo tako hitro. V petek, 25. februarja 2005, ob 18.30 uri ga je obšla nenadna močna slabost. Kljub hitri zdravniški pomoči je bil ves trud brez us-

Krst je prejel Leonardo Orlando.

Pokojni Vili Korošec

peha. V soboto, 26. februarja, ob 7.20 uri se mu je srce za vedno umirilo.

Vili Korošec se je rodil 18. junija 1932 v Zg. Jakobskem Dolu (pri Mariboru). Prvo zaposlitev je našel v Mariboru v tovarni Karoserist, od koder je leta 1960 zapustil domovino in odšel zaradi boljšega zaslužka v Nemčijo. Zaposlil se je v Maschienenfabrik Weingarten blizu Ravensburga. Tu ni ostal dolgo. Zelo ga je veselila vožnja z avtom. Napravil je izpit za poklicnega šoferja tovornjaka. Z velikim veseljem je svoje delo dobro opravljal. Vozil je pri različnih špediterjih. Bil je vesten in marljiv, zato so ga povsod imeli radi. Na eni od svojih voženj je doživel hudo prometno nesrečo. Skupaj s sovoznikom sta prevažala kurilno olje in bencin. Sovoznik je v nesreči umrl, Vili pa je hudo ranjen nesrečo preživel. Kar nekaj časa je bil priklenjen na posteljo, ko pa je okreval, je ponovno sedel za volan. Tudi po upokojitvi ni miroval. Vozil je invalidne otroke in bil na razpolago za usluge kot taxi. Prehitra, nenadna smrt, srčna kap ga je iztrgala iz sredine svojih domačih in prijateljev. V zadnjih trenutkih iztekaajoče

ga se življenja mu je duhovnik podelil zakrament bolniškega maziljenja in ga priporočil božjemu usmiljenju.

Ob navzočnosti nemškega in slovenskega duhovnika so se od pokojnega Vilija 1. marca 2005 poslovili najožji družinski člani, sorodniki, slovenski rojaki in prijatelji iz Ravensburga.

I. Korošec in R. Kutin

ESSEN

Od »vesele hozane« prek »križaja« do zmagoslavne vstajenske aleluje

Globoka vsebina velikonočnega dogodka, četudi jo še tolikokrat leto za letom znova zapišemo, ostaja vedno nova, sveža in globoko izpovedna. Za posameznika kakor tudi za naše skupnosti.

Cvetnonedeljska slavlja smo praznovali na treh krajih. V Essnu skupaj s tukajšnjo nemško župnijo. Po blagoslovu zelenja pred domom starejših se procesija razvije v cerkev. Lepo je videti v procesiji slovenske živopisne butarice (letos jih je bilo blizu 100) ter slovenske oljne vejice, ki so se jih navadili

tudi tukajšnji domačini. Letos so bile še tri nemške župnije deležne naših oljčnih vejic. Cvetnonedeljsko slavlje smo imeli še v Oberhausnu ter v Krefeldu.

Mladi iz 13 narodnih skupnosti pa so se z mladimi iz tukajšnjih župnij na cvetno nedeljo popoldne zbrali v pripravi na svetovni dan mladih. Njihov »mini svetovni dan mladih« je potekal na prostoru mladih pri St. Alfridu v Essnu. Udeležili so se ga tudi slovenski mladi, ki so s seboj ponesli naše oljne vejice, slovenske zastavice ter slovenske narodne dobrrote. Seveda tudi harmonika in kitara nista manjkali. Po vsem tem so bili dobro prepoznalni in medijsko zabeleženi.

Na veliki teden smo se zbrali v Essnu na veliki četrtek ter veliki petek. Res nas ni »masa«, smo pa lepo zastopani v molitvi in prošnji za vso slovensko skupnost.

Na veliko soboto se kar skozi ves dan vrstijo blagoslovi velikonočnih jedil v razdalji še in še kilometrov. Večji del jih je hvalevredno letos prevzel naš delegat msgr. Janez Pucelj, ki je tudi skozi vse praznične dni vodil slovenska bogoslužja z domačim župnikom Zaplotnikom.

Velikonočno vigilijo smo po tradiciji praznovali v Moersu ob udeležbi okoli 150 rojakov. Lepo duhovno praznično doživetje.

Na samo sveto veliko noč sta bili slovesni sveti maši v Essnu ter Oberhausnu. V Essnu daje svoj praznični pečat procesija zunaj cerkve, na čelu katere nosimo kip vstalega Zveličarja. Tudi letos ga je nosil Tone Špiler z domačo ekipo narodnih noš, ki tudi dajo svoj pečat. Za velikonočno instrumentalno spremljavo pri procesiji ter v

Materinski dan v Essnu

Vstajenjska procesija v Essnu

cerkvi je letos odlično poskrbela organistka gospa Danica Ban.

Tudi velikonočni ponedeljek smo še lepo popraznovali v Essnu, Oberhausnu ter v Eschweilerju.

Dan mater in očetov smo v Moersu do nedavnega praznovali po tukajšnji navadi v mesecu maju. Ker pa je bil obisk nekoliko manjši, smo ga predstavili v mesec april, če je koledarsko to mogoče. Letos smo ga praznovali v nedeljo, 10. aprila, pri sv. maši in s programom po njej v cerkvi. Prijateljski in veseli del pa smo imeli zatem v Don Boskovem domu. Vsak praznik nas nagovori in svojsko med seboj zbližuje ter povezuje.

Voščilo tokrat velja gospe Mariji Kavčič iz Gelsenkirchna (prej

Essen) za njen 60. rojstni dan. Mari, kot jo po domače kličemo, je z dušo in srcem prava rojakinja. Vedno in ob vsaki priložnosti, ko praznujemo, so poleg tudi njene dobrote in njeno sodelovanje. Z veseljem stopi tudi k ambonu in bere berila. Pridna kot čebela se razdaja svojim v družini, otrokom in vnukom. Svoj okrogli rojstni dan je popraznovala v sklopu velikonočnih praznikov najprej na moževi domačiji na Primorskem v župniji Črni Vrh nad Idrijo, nato pa v svojem rodnem Prekmurju. Naši Mariji voščimo in želimo obilje božjega blagoslova in vsega dobrega. Naj jo dobri Bog ohranja tako veselo, delovno in razpoloženo sredi svojih in v sredini slovenske skupnosti.

Drugo voščilo namenjamo mladem Robertu Gajskemu iz Wettra za njegov mladostni 20. rojstni dan. Robert sodi med tiste rojake druge generacije, ki so hvalevredno v polnosti ohranili stik s slovensko skupnostjo, v kateri je tudi aktiven. Ob številnih prireditvah in praznikih mu ni težko ministrirati ali poprijeti za to in ono v dobro skupnosti. Takih mladih si gotovo želi vsaka skupnost. Robert, v krogu wetterskih mladih in širše ti želimo vsega dobrega. Ostani tak, kot si bil do sedaj. Bog te živi.

AZ

FRANKFURT

Postna doba in ...

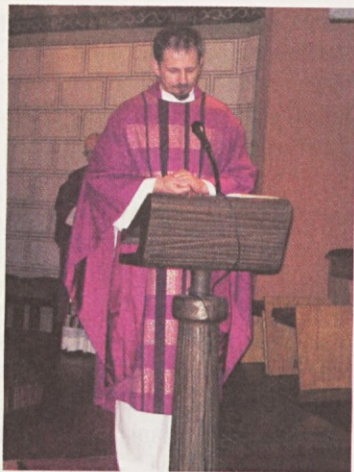
Letošnja zgodnja velika noč je naše postno romanje v Marienthal pri Rüdesheimu (ki leži ob široki in plovni reki Ren med Wiesbadnom in Koblenzom) postavila na 13. marec, na tiho nedeljo. Letošnja dolga in huda zima je bila tudi v teh krajih, ki imajo sicer milo podnebje, še prisotna po krpah snega, še bolj pa po mrzli zemlji. Kljub temu se nas je zbralo preko šestdeset, najprej h križevemu potu, ki

Robert Gajski je našel 20 pomlad.

60 let Mari Kavčič (levo) z mamo, hčerko in vnukinjama

Jože Plut v Marienthalu med pridigo

smo ga imeli seveda zunaj, in nato k nedeljski maši. Glavnina nas je bila iz Frankfurta in Wiesbadna ter bližnje okolice, najbolj oddaljeni pa iz Giessna in Westerwalda v smeri proti Bonnu. Medse smo povabili vojaškega vikarja dr. Jožeta Pluta. Ker pa je potoval z avtom in se tudi takoj vračal, mu je bil za sopotnika vojaški kaplan Milan Pregelj. Oba sta bila pred mašo med križevim potom v spovednici za velikonočno spoved naših vernikov. V pridigi za to postno nedeljo pa je dr. Jože Plut poudaril našo ljubezen do do-

Ob materinskem dnevu v Marienthalu

movine, na drugi strani pa našo vero, ki jo moramo znova in znova utrjevati, da nam bo vodnica in opora v preizkušnjah življenja.

Po našem običaju smo se po maši zbrali v tamkajšnji romarski dvorani k malici (mnogi so prinesli s sabo tudi sladke dobrote), med njo pa je ministrantska skupina zlasti materam in ženam voščila za bližnji materinski dan in jim podarila vrtnico. Zaradi poti v Slovenijo sta se prva odpravila na pot naša gosta, za njima pa kar hitro še drugi. Zadnjo besedo (beri: delo) pa sta imela tudi tokrat Flajšmanova dva (asistirala pa jima

je tudi župnik), da sta vse stvari postavila na svoje mesto in tako smo se malo pred deveto večerno uro poslovili od tamkajšnjih frančiškanov ter usmerili svoja vozila proti Frankfurtu.

... velikonočni prazniki

Velikonočni prazniki pa so mnoge naše ljudi tako kot prejšnja leta napotili proti domovini, koga pa morda tudi kam drugam, in tako je naše tukajšnje župnijsko praznovanje na nek način osiromašeno. Čeprav so mnogi že za cvetno nedeljo ali kasneje v velikem tednu odpotovali proti domovini, se nas je k velikonočnemu praznovanju zbiralo kar lepo število. Že za cvetno nedeljo je bil pri slovenskem bogoslužju kakšen več. Tega sicer ne moremo reči za veliki petek, ker se nas k obredom velikega petka v Darmstadtu nikoli ne zbere kaj veliko. Za blagoslov velikonočnih jedil pa je seveda drugače, predvsem v Frankfurtu. Čeprav je bil letos blagoslov pol ure prej kot prejšnja leta in v drugi cerkvi v drugem predelu Frankfurta, se nas je zbralo veliko, preko osemdeset. Še bolj razveseljivo pa je bilo, da je bilo kar nekaj otroških vozičkov in majhnih otrok, ki so jih starši prinesli ali pripeljali k blagoslovu. V

Po blagoslovu jedil. Ali nas bo drugo leto še več tudi pri velikonočni maši?

cerkev Marijinega Srca, prav tako pa še drugi dve cerkvi v Frankfurtu.

rem

INGOLSTADT

Postni čas in velika noč v naši župniji

V postnem času smo imeli lepa mašna praznovanja v naših župnijskih skupnostih; pri mašah je bila dobra udeležba. V Ingolstadtu smo imeli vse petke v postnem času pobožnost križevega pota. Pobožnost smo opravljali v različne namene, molili smo za težko bolnega svetega očeta in vse bolnike v naši župniji ter še v druge osebne namene. Bogoslužje cvetne nedelje smo obhajali v Neutraublingu, Nürnbergu in v Ingolstadtu. V butaricah smo imeli oljčne vejice iz slovenskih oljčnih gajev in smo se tako še posebej čutili povezani s praznovanjem cvetne oziroma oljčne nedelje v domovini. Na vseh treh krajih smo med petjem hvalnice Hvali Gospoda Jeruzalem z blagoslovljenimi oljčnimi vejicami in zelenjem v procesiji šli v cerkev. Na cvetno nedeljo je bila v Ingolstadtu spovedna nedelja; gospod Polde Ovsenek je imel hvala Bogu kar dovolj dela, saj je spovedoval celi dve uri. Bogoslužje ve-

Veseli obrazi po velikonočni maši

Darmstadtu in Mainzu pa je bilo število podobno prejšnjim letom. Letos pa smo imeli za razliko od prejšnjih let v Mainzu svojo lastno velikonočno vigilijo in po njej blagoslov velikonočnih jedil.

Manj razveseljivo število pa je bilo potem na velikonočno nedeljo, ko se nas k praznični velikonočni maši v Frankfurtu, ki smo jo imeli popoldne, ni zbralo toliko kot za blagoslov jedil. Seveda nas tudi na velikonočni ponedeljek, ko smo imeli mašo sicer samo v Frankfurtu, ni bilo kaj dosti.

Na belo nedeljo smo imeli mašo popoldne za pokojnega papeža Janeza Pavla II.; seveda nas še zdaleč ni bilo toliko kot Poljakov, ki so to nedeljo trikrat napolnili isto

Procesija na cvetno nedeljo

likega petka smo imeli v Ingolstadtu.

Na Bavarskem vselej odhaja mnogo naših rojakov za praznike domov, kar je prav gotovo dobro in prav. Zato je pa seveda potem manj ljudi pri naših slovenskih prazničnih mašah. Tako je bilo tudi za letošnje velikonočne praznike. Kljub temu smo slovesno obhajali velikonočno, vstajensko mašo v Nürnbergu in Ingolstadtu. V Nürnbergu smo se po maši zbrali k velikonočnemu obedu.

S. Gajšek

MÜNCHEN

Materinski dan

V nedeljo, 13. marca, je bil za šolarje slovenskega dopolnilnega pouka v Münchnu pomemben dan. Po nedeljski maši, pri kateri je pel mešani pevski zbor Avgust Pavel iz Porabja, so v sestrski dvorani na Blumenstrasse materam v čast zaigrali igrico Prijatelj in pol. Z domišljenimi kostumi mačkov in hrčka, pristrčnim nastopom in živobarvno ter bogato scenografijo so gledalcem predstavili zgodbo o prijateljstvu. Maček Fin, ki ga je duhovito zaigral Roman Ropoša, in njegov prijatelj hrček Frik, ki mu je dala podobo Tanja Mohar, sta v

Na cvetno nedeljo v Nürnbergu

novem okolju naletela na težave, ko sta se srečala s tamkajšnjo mačjo bando. Vodja bande, maček Leon, ki ga je prepričljivo upodobil Benjamin Hladin in ostali člani, ki so jih pristrčno zaigrali Luka Grojzdek, Petra Penica, Simon in Vanessa Jarc, Marvin Mušič, Michael Gomzi, Špela Štefanič in Patricija Mar, so nasprotovali prijateljstvu med hrčkom in mačkom. Menili so namreč, da je hrček lahko kvečjemu mačkov prigrizek, ne pa prijatelj. Svoje mnenje so spremenili, ko je hrček Frik rešil življenje glavnemu mačku Leonu tako, da mu je pregriznil ovratnico, s katero se je ta zataknil za ograjo. Od takrat naprej je bil tudi Frik sprejet v mačjo bando. S svojo spontanostjo so nastop popestrili predšolski otroci, starejši pa so jih z izkušnostjo igranja na odru pristrčno usmerjali. Igro so šolarji zaključili s pesmijo Ko si srečen ter na koncu poželi zaslužen aplavz.

Igro je obogatila barvita in lepa kulisa ter vsi scenski pripomočki, katere je z domiselnimi idejami in vložnim trudom izdelala Petra Hulicius. Za skrbno pripravo in pospravljanje odra so skrbeli Alojz Grojzdek, Tone Knavs, Andrej Maver, Rafael Maček in Danilo Bolčina. Na začetku je zbrane farane pozdravil naš župnik

Mešani pevski zbor Avgust Pavel iz Porajba

Marjan Bečan in nato predal besedo Andreju Mavru, ki je v klenu slovenščini na začetku in na koncu pristrčno nagovoril občinstvo in še posebej matere. Marjana Bolčina in Petra Hulicius sta med igro podprli mlade igralce s prišepetavanjem besedila, Mateja Žibert, Mojca Grojzdek, Andrej Maver, Marjana Bolčina in Barbara Poderžaj pa so glasbeno spremljali šolarje pri petju. Vsem igralcem ter njihovim učiteljem in pomočnikom pri izvedbi igre pristrčna zahvala za prijetno doživet materinski praznik.

Liturgija na cvetno nedeljo s kardinalom Friedrichom Wettrom v münchenski stolnici

Na cvetno nedeljo, 20. marca, so se v münchensko stolnico zgrnili mladi iz cele škofije, da bi proslavili škofijski svetovni dan mladih. To je bil korak na poti do skorajšnjega svetovnega srečanja mladih avgusta letos v Kölnu.

Kardinal Wetter je v nagovoru spregovoril o tem, kako današnji svet potrebuje izpovedujoče kristjane, ki pričujejo za Kristusa. Spomnil je na upor proti nacional-socializmu, ki so ga pred 60 leti izvedli münchenski verniki proti brezbožni diktaturi. Zraven sodijo pričevalci vere, ki so kot jezuitski pater Alfred Delp v zadnjih tednih pred iztekom vojne plačali upor s svojim življenjem.

Šola za malčke v Münchnu

Praznovanje materinskega dneva

Tudi v današnji pluralistični družbi je potrebno pričevanje za krščansko vero. »Naš svet potrebuje Kristusa,« je dejal kardinal. Pozval je mlado generacijo, naj se pusti inspirirati od Kristusovega križa. V pripravah na svetovni dan mladih v Kölnu od 16. – 21. avgusta 2005 se je že mnogo mladih obrnilo h Kristusu. Veliko jih je pripravljeno slediti Kristusovemu križu. Na tej poti se življenje ne izniči v praznino, ampak pridobi globino, ki naredi življenje človeka vredno.

V procesiji okrog cerkve s palmovimi vejami so sodelovali tudi mladi iz slovenske župnije in člani folklorne skupine Lipa iz Münchna v prelepih gorenjskih in štajerskih narodnih nošah. Med mašo so prinesli na oltar darove kruha in vina ter svečo z motivom svetovnega dneva in motom v slovenskem jeziku »Prišli so se mu pokloniti«. Kardinalu so podarili tudi steklenico slovenskega vina. Kardinalu Slovenija ni neznana, saj je v kratkem pogovoru povedal, da je bil nekoč sošolec z ljubljanskim nadškofom v pokoju, dr. Alojzijem Šuštarjem.

Zaradi njihove lepote so slovenske narodne noše zbudile precej po-

Župnik Marjan Gabrijel Bečan

zornosti tako pri domačinih kot turistih, ki so obiskali stolnico. S svojo prisotnostjo so predstavljale deželo na sončni strani Alp in pričevale za krščansko vero, ki je že tisočletja zakoreninjena v njej.

Naš župnik je praznoval

20. marca je župnik Marjan Bečan dopolnil 65 let življenja. Rojen je bil v Ljubljani, v župniji Šiška. Že med vojno se je družina umaknila na Koroško, ker je v Ljubljani preti- la nevarnost. Z begunci so se po vojni preselili v Argentino, kjer je opravil vse študije in slovenskem semenišču in bil leta 1965 v kraju

Lomas de Zamora posvečen v duhovnika.

Službo je najprej opravljal v slovenskem zavodu v Adroguetu, kjer je bil prefekt in ekonom. Leta 1978 je prišel na pomoč izseljen- skim duhovnikom v Evropi in postal kaplan na slovenski misiji v Münchnu. Ko je leta 1991 odšel v pokoj župnik dr. Branko Rozman, je g. Marjan prevzel župnijo in jo vodi še sedaj.

Po civilnem redu je stopil s tem letom tudi v pokoj, vendar bo še naprej opravljal svojo službo, saj velja za duhovnike pravilo, da so dejavni v svojem poklicu do 75. leta starosti. Življenjske obletnice svojega župnika so se spomnili seveda tudi farani in mu za rojstni dan po maši napravili majhno pre- senečenje in mu čestitali ter za- želeli polno mero božje pomoči in blagoslova. Bog ga ohrani še dolgo med nami.

STUTT GART

Slavja v velikem tednu Cvetna nedelja

Kot je že dolga leta navada smo za cvetno nedeljo pripravili veliko bu- taro in oljčne vejice s pušpanom, namenjene vsem vernikom, ki se za cvetno nedeljo množično udeležijo svete maše. V soboto, 19. marca, smo cvetno nedeljo obhajali v Heilbronn, kjer je bil pred cerkvijo najprej blagoslov zelenja, nato smo v procesiji odšli v lepo pripravljeno župnijsko dvorano, kjer je sledilo branje pasijona in sveta maša.

Na samo cvetno nedeljo so se v cerkvi sv. Mihaela v Schwäbisch Gmündu zbrali verniki iz Schorndorfa, Schwäbisch Gmünd

Slovenske narodne noše pred münchensko stolnico

Laura Sophie Kočnik je prejela krst na veliko noč.

Simon Zevnik je prejel prvi zakrament.

in Aalena k skupni sveti maši. Pred cerkvijo je bil blagoslov zelenja in butaric, ki jih imajo navado pripraviti verniki doma. V procesiji smo se povzpeli v cerkev, kjer smo nadaljevali z obredom cvetne nedelje.

V Stuttgartu se je številna množica zbrala na vrtu Slovenskega doma ob lurški votlini. Po blagoslovu smo oblikovali dolgo procesijo in v cerkvi sv. Konrada nadaljevali z branjem pasijona in sveto mašo. Pri pasijonu so na vseh treh krajih z branjem sodelovali vsi verniki.

Veliki četrtek – spomin Jezusove zadnje večerje

Kakor v dvorani zadnje večerje smo se zbrali v Slovenskem domu okrog mize in si najprej delili evharistični kruh, po doživeti maši, spominu Jezusove zadnje večerje, smo skupaj povečerjali.

Veliki petek

Obhajali smo ga v Slovenskem domu. Ob treh popoldne smo se zbrali in najprej počastili uro Jezusove smrti. Po kratki molitvi smo si ogledali pretresljiv film o Kristusovem pasijonu, ki je v tem letu obkrožil ves svet in zbujal najrazličnejše odmeve. Vsi navzoči smo ga globoko doživeli in izkazalo se je, da ga je najbolje gledati prav na veliki petek. Med filmom smo

pri posameznih prizorih ustavili sliko in zmolili posamezne postaje križevega pota. Pridružil se nam je tudi župnik iz Mannheima Janez Modic, ki je s tehniko pripomogel, da smo si film ogledali na velikem ekranu. Po ogledu filma smo zmolili še molitveno uro in prejeli sv. obhajilo.

Velika sobota

Rojaki v Stuttgartu in okolici se radi udeležijo blagoslova velikonočnih jedi. Ob tej priložnosti srečamo marsikoga, ki ga med letom ne vidimo. Prav to je bil tudi razlog za to, da smo pripravili dvojezično priložnostno brošuro s teksti blagoslova in z razlago pomena posameznih velikonočnih jedil. 250 izvodov ni bilo dovolj za vse, ki so prišli k velikonočnemu blagoslovu. Ob 11. uri je bil blagoslov v Pfullingenu, ob 14. uri v Böblingenu, ob 16. uri v Esslingenu in ob 18. uri v Stuttgartu in Schwäbisch Gmündu.

Velika noč

Nekateri verniki so se velikonočne vigilijske udeležili v župnijah, kjer stanujejo, nekaj jih je bilo tudi pri vigiliji v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu, kjer smo Gospodovo vstajenje obhajali skupaj z nemškimi verniki. Na veliko noč je bila

praznična sv. maša v Stuttgartu z lepo udeležbo.

Srečanje z državnim sekretarjem Francem Pukšičem v Slovenskem domu

V soboto, 12. marca, so se skupaj na predlog generalnega konzula Matjaža Jevniška v Slovenskem domu srečali predsedniki kulturnih društev in slovenskih misij v Baden-Württembergu. Z g. Pukšičem je prišel tudi njegov sodelavec z Urada za Slovence po svetu dr. Zvone Žigon. Po župnikovi dobrodošlici je spregovoril generalni konzul Matjaž Jevnišek iz Münchna. Med drugim je povedal, da se mu v mesecu juniju izteče mandat in da odhaja na drugo službeno mesto. Za tem je državni sekretar Franc Pukšič orisal delo sedanje vlade in njeno reorganizirano skrb za Slovence v zamejstvu in po svetu. Nato je stekel pogovor, ki je nakazal nekatere pereče probleme Slovencev, živečih v tej nemški pokrajini. Srečanje smo končali s prijetno družabnostjo, gostje pa so nato odšli na praznovanje 35-letnice SKUD Triglav iz Stuttgarta.

Ministrant in harmonikar Martin Gruden

V soboto, 12. marca, je slavil svoj 20. rojstni dan Martin Gruden iz

Po pogrebu mame Angele Šket v Smledniku

Pfullingena, kjer se enkrat mesečno zbira slovenska skupnost iz Reutlingena in okolice. Čeprav že 20-letnik Martin z veseljem pride k maši in kot ministrant pomaga. Po maši pa ga največkrat doživimo s svojo frajtonarco, ki jo rad raztegne v veselje celotne skupnosti. Čestitamo mu in kličemo še na mnoga leta.

Krst Laure Kočnik

Na veliko noč smo pri slovesnem bogoslužju krstili Lauro Sophie Kočnik, navzoči so bili številni sorodniki, med njimi tudi dve mamini teti, ena iz Karlsruhea in druga iz Berlina. Nekateri svojci so

v posebej pripravljenih prošnjah izrazili molitve za Lauro in njeno družino, teti pa sta ji kar zapeli pesmico, ki ju je naučila njuna mama. Želimo, da bi Laura lepo rasla in v sebi razvila krščanski poklic.

Krst Simona Zevnika

Na belo nedeljo, 3. aprila, je sveti krst prejel Simon Zevnik. Poleg botre in staršev so ta dogodek pospremili tudi njegovi sorodniki in celotna skupnost. Prav na belo nedeljo, ki je bila v krščanskem izročilu namenjena krščevanju katehumenov, smo celotna skupnost obnovili naše krstne obljube. Simonu in njegovim želimo, da bi v svojem življenju spoznal, da ga ima Bog rad in da je dobrodošel v naši krščanski skupnosti.

Š V E D S K A

Velikonočni prazniki na Švedskem

Letošnje praznovanje praznikov Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja so bili zaznamovani z

Martin Gruden, harmonikar iz Pfullingena, obhaja 20-letnico.

mnogimi »dodatki«. Velika noč je bila zelo zgodaj, tako da se vsi dogodki verjetno niti niso mogli zapisati globoko v naša srca, pa vendar smo jih skušali obhajati kar se da slovesno.

Slovenski dušni pastir je obiskal vse znane mu bolne in preizkušene brate in sestre še pred velikonočnimi prazniki.

Na cvetno nedeljo so se rojaki v Göteborgu pripravili zelo skrbno. Žene in možje so nabrali zelenje in vse potrebno, da so v sredo pred velikim tednom napravili butarice, gabance ali presmece, kakor jih imenujejo na različnih koncih Slovenije. Na cvetno nedeljo sta bili slovenski sv. maši v Jönköpingu in v Göteborgu. Prva skupnost je manjša, čas med eno in drugo sv. mašo pa kratek, a vendar je bilo mogoče narediti procesijo in prepevati pesmi na čast Kristusu Odršeniku. Po sv. maši pa je pot vodila slovenskega dušnega pastirja v Göteborg. Tam so rojaki pomagali pripraviti vse potrebno za blagoslov butaric in zelenja na dvorišču, kjer se je zbralo lepo število Slovencev vseh treh generacij. Ob 16. uri je sledil blagoslov

Župnik Zvone Štrubelj blagoslavlja Roka Čebulja.

zelenja in butaric in po poslušanju evangelija o Jezusovem slovesnem vstopu v Jeruzalem so tudi »množice« v Göteborgu spremljale Jezusa v cerkev, kjer je bilo slovesno bogoslužje. Posebej so se veselili otroci, ki so tako pobliže doživeli tisto, kar so se o Jezusu učili pri verouku.

V ponedeljek v velikem tednu je bila priložnost za sv. spoved tudi v Göteborgu, za rojake in tudi za druge v švedskem ali v hrvaškem jeziku, čeprav je bila za Hrvate velika spoved že teden prej. Na veliki četrtek je bila ob 10. uri krizmena sv. maša, pri kateri je bilo malo Slovencev. Sta pa zato Jože Bohnec in Štefan Žalig sodelovala kot »apostola« pri večernem slovesnem bogoslužju, kjer je bilo umivanje nog. Veliki petek je potekal umirjeno in slovenski dušni pastir je ponovno pel vlogo Jezusa v Janezovem pasijonu v švedskem jeziku. Veliki petek in velika sobota sta ponudila priložnost čaščenja Presvetega zakramenta, ki so ga v monštranci postavili v božji grob. Le tega so letos ponovno postavili Poljaki, tako je bilo vse še bolj praznično in še bolj doživeto.

Cvetna nedelja v Heilbronu

Po pripravi velikonočnih jedil se je slovenski duhovnik v popoldanskih urah podal na pot v Borås, kjer je bil blagoslov velikonočnih jedil ob 15. uri. Nato se je vrnil nazaj v Göteborg in tudi tam blagoslovil velikonočna jedila ob 17. uri. Zatem je sledila priprava na dolgo pot k rojakom v Köping, kamor je prispel ob 23.30 ponoči. Breznikovi so ga sprejeli pod streho in zgodaj zjutraj je sledilo vstajanje in kmalu zatem so odhiteli v cerkev, kjer je bilo potrebno vse pripraviti za slovensko praznovanje vstajenja z vstajenjsko procesijo. Ljudje so prišli iz različnih predelov župnije in tudi iz drugih krajev. Ko so bili

vsi zbrani in je prišel čas, je duhovnik Zvone začel peti vstajenjsko alelujo, trikrat in vedno više, ki so jo verniki ponovili. Ko je začel z velikonočno pesmijo, se je prikazal Franc Breznik z vstalim Zveličarjem. Njemu je sledila procesija z Najsvetejšim, ki so ga spremljali možje s svečami v rokah ter ostalo božje ljudstvo, ki je s prepevanjem velikonočnih pesmi naznanjalo veličastni dogodek Gospodovega vstajenja, zmage življenja nad smrtjo. Po slovesni procesiji je sledila zahvalna pesem, blagoslov z Najsvetejšim in nato slovesna vstajenjska sv. maša. Po njej so rojaki iz Köpinga v društvenih prostorih pripravili vsem navzočim velikonočni zajtrk, z željo v srcu, da bi bili vsi rojaki deležni potrebnega zdravlja.

Največje veselje pa so rojaki iz Köpinga pripravili slovenskemu duhovniku, ko so pripeljali k sv. maši »našo Cencko« Meglič, ki nosi težki križ bolezni. Sedem križev ji je bilo v tistih dneh naloženih. In naša Cencka jih skuša korajžno nositi. Njen mož Jože, kakor vsi njeni, ji pomagajo, da križ ne bi bil pretežak.

Po maši na cvetno nedeljo v Stuttgartu

Popoldanska sv. maša na veliko noč je bila v Örebro ob 16. uri. Manjša skupina rojakov se je zbrala, vendar je bilo tudi tam lepo praznično bogoslužje. Škoda je le, ker slovenski duhovnik pride tako daleč, da bi ljudje imeli priložnost praznovanja velike noči, a se na žalost premalo potrudijo za darove, ki so jim ponujeni. Morda pa jih bodo te besede vzbudile, da bodo v letu, ki je pred njimi še bolj odprli svoja srca Jezusu, ki je s svojo ljubeznijo odrešil vse ljudi in vsem odprl vrata v nebeško kraljestvo. Hvala sestrama Joži Vičič in Mariji Žgavec, ki sta poskrbeli, da so rojaki tudi v tej župniji bili deležni blagoslova in zdravja ob zaužitju velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek pa je vselej obarvan s slovenskim praznovanjem v Göteborgu. Ob 16. uri je bila slovesna velikonočna sv. maša in vsi so bili »na poti v Emavs«. Veselo prepevanje velikonočnih pesmi, lepo sodelovanje pri slovenskem bogoslužju ter skupno zauživanje velikonočnih jedil, ki so jih pripravile članice misijskega pastoralnega sveta skupaj s slovenskim duhovnikom Zvonetom v žup-

nijski dvorani, vse to je nagovorilo slovenske rojake v Göteborgu, da se je vredno potruditi in kaj pomeni, če ljudje sodelujejo med seboj, kakor tudi to, kako lepo je, če se ljudje udeležujejo slovenskih sv. maš oziroma so dejavni v cerkvi.

VADSTENA 2005. Dragi rojaki z vse Švedske, dobrodošli na binkoštno soboto na romanje v Vadsteno. Slovesno bogoslužje v soboto, 14. maja, ob 12. uri bo letos vodil msgr. Jože Kopeinig, ravnatelj Celovške Mohorjeve družbe, ob somaševanju Dorija Pečovnika, ko bo vodil Slovence iz Berlina na to romanje, ter ob somaševanju vašega Zvoneta. Za vse bo poskrbljeno: jedačo, pijačo in glasbo, s sabo prinesite le koš dobre volje in prosim tudi za darove za tombolo, ki jo bodo vodili rojaki iz Köpinga. Iz Göteborga bo peljal avtobus. Start pri cerkvi ob 6.30. Čimprej se prijavite na telefonsko številko: 031 7115421. Dobrodošli!

ŽIVLJENJSKI JUBILEJ. Čestitke Anici Zemljič iz Oxie ob njenem praznovanju abrahama. Slovenski duhovnik Zvone je uspel skupaj z Zemljičevo družino in njihovimi

praznovati ta lep življenjski jubilej. Saj ge. Anici človek ne bi prisodil teh let, ker izgleda izredno mladostno, a je že tako, da je pet križev naloženih tudi na njena ramena. Velik šopek žametno rdečih vrtnic, ki sta ji ga med drugimi darovi podarila mož in sin, je slavljenko še posebej razveselil. Seveda pa so vselej največji dar človeku njeni, ki jo spremljajo v življenju. Slovenski duhovnik Zvone nikakor ni mogel mimo zapisa tega pomembnega življenjskega dogodka in želi slavljenki Anici še mnoga blaga, zdravja, srečna in mirna leta, predvsem pa, da bi jo mož Tone in sin Roman še naprej z ljubeznijo in pozornostjo spremljala v življenju.

ČESTITKE. Marjeti in Andreju Pagonu iz Malmöja na novi življenjski poti ter veliko lepega v življenju. Da bi oba odslej s pesmijo in molitvijo ter z delom in življenjem še lepše slavila dobrega Boga, ki naj jima nakloni veliko lepih in srečnih let. Hvala Marjeti in Andreju, ki naj še naprej ostaneta dejavna člana tamkajšnje župnije in naj njuni srci še lepše prepevata Gospodu ter ga slavita. Hvala pa tudi Aniki in Martinu Hozjanu za vso podporo Pagonovima, kakor tudi slovenskemu duhovniku, ki ga spremljata z ljubeznijo in pozornostjo.

ZADNJE SLOVO. Slovenska skupnost v Landskroni se je skupaj s Poljaki, Hrvati in drugimi poslovila od tamkajšnjega župnika p. Krystiana Solla, redovnika skupnosti oblatov. Pogrebno sv. mašo in zadnje slovo je vodil stokholmski škof Anders Arborelius ob somaševanju več kot trideset duhovnikov. Cerkev Janeza Krstnika je bila polna, kar je bilo znamenje, da so farani imeli radi svojega župnika. Pa tudi narodni dušni pastirji so

Na cvetno nedeljo v Göteborgu

čutili njegovo blagost, dobrodošlico in pomoč pri sv. mašah v narodnem jeziku. Bog povrni p. Krystianu in bogato plačilo pri mizi nebeške gostije tudi v imenu slovenske skupnosti iz Landskrone. Naj telo pokojnega v miru počiva na Poljskem, kjer je bil pokopan v četrtek, 7. aprila 2005. Dobri pastir naj na priprošnje spremlja tudi njegovega naslednika p. Romana Kunkla, da bo z veseljem in odgovornostjo nadaljeval njegovo delo.

ing. Karmen Fabi, ki je strokovnjakinja za zdravo prehrano in vsemu svetu poznano delovanje rastline Aloe Vera. V izjemno zanimivem predavanju nas je nagovorila s svojim osebnim poznavanjem duhovnega življenja v povezanosti s telesnim življenjem. Predstavila nam je moč starodavne rastline Aloe, ki jo alternativna medicina s pridom uporablja kot nadvse učinkovito sredstvo za obnavljanje organizma in odpravljanje številnih tegob, ki se pojavljajo s kopičenjem strupov v telesu zaradi nezdravega načina življenja. Prenekateri med nami že dolgo uživamo sok te rastline in smo lahko iz osebne izkušnje pritrdili temu, kar nam je povedala gospa Fabi.

Rojaki na Dunaju so lahko ponosni, da imajo v svoji sredi tako poznavalko zdravega načina življenja (ki je obenem tudi dejavna članica župnijske skupnosti) in verjetno s pridom zajemajo iz njenega znanja.

maši in vstop v obhajanje skrivnosti Kristusovega trpljenja in vstajenja.

Vendar nas je tokrat združilo tudi slovo – slovo od naše tako prizadevne učiteljice slovenskega jezika gospodične Mateje Šafranko. Brez nje ni minil noben materinski dan in miklavževanje, vse je vedno skrbno pripravila v največje zadovoljstvo vseh. Tudi k našim slovenskim mašam je večkrat prihajala in vsi smo jo imeli od srca radi. Povsod je delila veselje in na njenem obrazu nismo nikoli uzrli sence. K vrnitvi v domovino jo je povabil klic srca, saj si želi ustvariti družino s svojim izvoljencem Miranom, ki je profesionalni kolezar.

Mateja, tvoje bivanje med nami je pustilo lepe, tople, prijazne in nepozabne sadove. Hvala ti za vse! Bodi srečna in ostani taka, kot si – sonček za vse!

Praznični utrinki

Švica ima glede odnosa do vere in Cerkve nekoliko žalosten sloves, saj je duhovno življenje v tej deželi žal močno načeto. Vendar pa me je kar presenetil odnos do velikonočnih praznikov. Na veliki petek je vrvež ohromel, trgovine so se zaprle, zavel je duh praznikov. Šele

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Tudi švicarski Slovenci se prebujamo v pomlad in po pavzi v prejšnji številki Naše luči se je med nami spet začelo dogajati. Seveda tudi po zaslugi velikonočnih praznikov.

ZÜRICH

Postni čas je čas, da se človek posveti svoji duhovnosti. Vendar pa mora naš duh prebivati v zdravem telesu in zato smo si v začetku marca v Zürichu omislili predavanje na temo "zdravje duha in telesa". Medse smo povabili slovensko rojakinjo z Dunaja gospo

AMRISWIL

Cvetna nedelja je privedla k praznični maši številne rojake iz naše najmočnejše skupnosti v Amriswilu. Seveda jih je nagovoril pomenljivi blagoslov zelenja pri

Jožefovo slavlje za štiri baselske Jožice

Na predvečer cvetne nedelje v Baslu

Na cvetno nedeljo smo se v Amriswilu poslovili od naše učiteljice.

v torek po veliki noči se je vrnil prejšnji utrip življenja.

Mnogi rojaki so v teh dneh odšli praznovati v domovino, a vendarle mi je obisk pri mašah pripravil posebno presenečenje. Začelo se je že na cvetno soboto v Baslu – skoraj enkrat večji obisk kot običajno. Šopki zelenja in lepe butarice so govorile o toplem odnosu naših ljudi do cvetne nedelje, slavlje pa je še pomnožilo obhajanje godu sv. Jožefa, saj smo imeli med sabo kar štiri godovnjakinje.

Na samo cvetno nedeljo nas je razveselilo že omenjeno prazno-

vanje v Amriswilu, zvečer pa še v Zürichu, kjer je bila udeležba prav tako razveseljujoča.

Žal nimamo možnosti, da bi v slovenski skupnosti obhajali sveto tridnevje v celoti. Na veliki četrtek in petek smo se pridružili obredom v švicarskih cerkvah. Znova pa nas je zbral na veliko soboto tradicionalni žegen velikonočnih jedil v Oltenu. Tega mnogi ne bi opustili za nobeno ceno in prihitijo celo več deset kilometrov daleč. Popoldne ob 17h pa se je za naše razmere zelo številno občestvo skoraj 130 rojakov zbralo pri velikonočni vigiliji v Zürichu. Nadvse slovesno je

bilo - veliko sta k temu doprinesla tudi naš organist Stane Zalar in trobentač Janez Krt.

V velikonočnem jutru sem znova hitel v Amriswil. A glej nesrečo – uro so prestavili na poletni čas in to sem opazil šele v avtomobilu. Proti nebesom sem poslal gorečo prošnjo, naj odstranijo s ceste policijo – in pritisnil na pedal. Vse se je srečno izšlo (s pičlo minuto zamude). Velikonočni dan smo sklenili še s praznično večerno slovensko mašo v Oltenu.

Bogu hvala za te bogate dni, čeprav se je zame nabralo približno 500 prevoženih kilometrov (kdo drug od mojih sobratov se tej številki lahko verjetno le nasmehne, saj je preživel na cesti veliko več časa kot jaz). A to ne pomeni nič v primerjavi s tolikšno hvaležnostjo in skrbnostjo, ki jo dajemo drug drugemu. V praznovanju smo si vsepovsod znova znali ustvariti toplino doma, ko smo skupaj molili, slavili Vstalega in skupaj uživali tudi blagoslovljena jedila. Vse rojake iskreno pozdravljam in voščim nebeških dobrin.

Vaš župnik David

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

STUTTGART

Svete maše v MAJU 2005

STUTTGART, sv. Konrad: 15. maja.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: zaradi izleta otrok in mladih družin v Gardalan maša v maju odpade.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 15. maja ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: v mesecu ne bo maše, ker ni prostega termina.

AALLEN, sv. Avgustin: v mesecu ne bo maše, ker ni prostega termina.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 21. maja.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 22. maja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 22. maja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC v Stuttgartu: v soboto, 21. maj, od 10.00 do 12.00. Od 5. do 8. maja za učence in starše izlet v Gardaland.

PODROČJE REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: vabljeni v Pfullingen v soboto, 14. maja ob 16.45.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 14. maja ob 16.45.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16.00. V maju je to: 12. in 24. 05. 2005. Tel: 089/543-98-19.

Prevajalec dokumentov: Roman Trateški, Montessoristraße 11, 71272 Renningen. Tel: 07159-479166.

Marko Kremžar:

LETO BREZ SONCA

Ker pa je bilo orodja premalo za vse, smo tisti, ki smo bili zanj prikrajšani, stali v odprtem tovarnjaku bolj na sredi gruč, da so lopate lahko bojevito molele na vse strani. Vsekakor so ljudje, ki so hiteli k maši, videli na drvečem tovarnjaku dela željno mladino, ki je vzklikala in veselo mahala s proletarskim orodjem.

Na našem prvem udarniškem pohodu, bilo je v neki vasi za Golovcem, so po prihodu naši vzgojitelji tako kot mi gledali okrog sebe, kje je kak domačin, ki bi nam povedal, kaj naj delamo. Nihče nas ni sprejel, nihče čakal, ni bilo domačih delovnih brigad, da bi se jim pridružili. Krajevni odbor očitno ni izpolnil svoje naloge. Ne morem reči, da bi bili gojenci razočarani; prefekti, mojstri in tovarišica sestra pa niso vedeli, kaj zdaj. Upravnika na teh podvigih ni bilo z nami. Nedeljsko opravljeni vaščani so hodili mimo nas k maši. Nihče nam ni rekel niti dober dan. Da ne bi padla delovna morala, je nekdo od uprave odredil, da bomo popravljali cesto pred vasjo, na robu gozda.

Tisti, ki so imeli krampe, so na robu ceste kopali, lopatarji pa so metali kamenje in prst, kamor se je zdelo, da bo prav. Cesta ni bila v slabem stanju, a po nekaj urah dela je bilo na njej dovolj sveže zemlje, da je bila naša sled vidna. Lahko rečem, da je bila sled naša, ker sem tudi jaz dobil za kratek čas lopato in z njo ravnal trdo in vsega hudega vajeno cesto. Potem je prišel prijetnejši del udarniškega dela. Poiskali smo primerno travo, posedli in sestra nam je razdelila

jedačo in pijačo, ki smo jo pripeljali s seboj. Po opoldanskem počitku smo se odpravili proti domu.

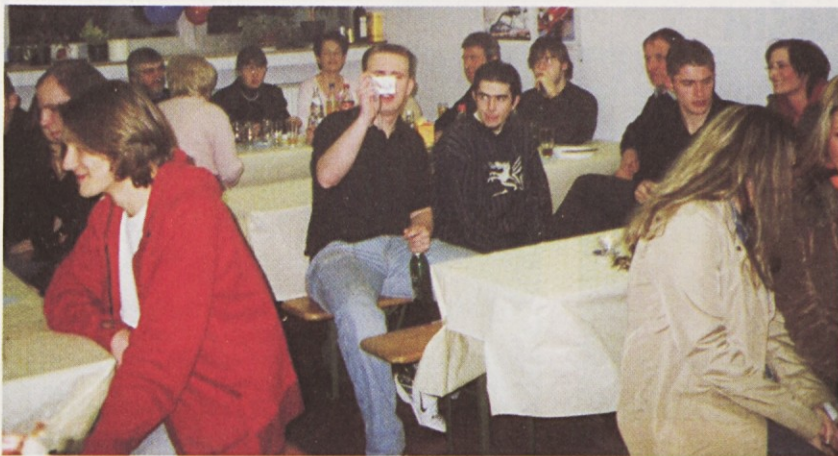
Drugo nedeljo smo šli nekam v Zasavje, kjer se je izkušnja ponovila. Ker pa je bilo vodstvo zavoda za tak primer že pripravljeno, se je udarniško delo že od kraja spremenilo v prijazen piknik. Krampi in lopate so ostali kar na tovarnjaku. Po kosilu so nas peljali k Savi na kopanje.

Naslednjo nedeljo dopoldne smo menda delali udarniško kar v zavodu, potem pa je bilo tega konec. Prefekti in mojstri so hoteli v nedeljo počivati. Dovolilnic za mašo pa potem še nekaj časa ni bilo.

Nekega dne, ko smo že sedeli v jedilnici in čakali le še upravnika, da bi pričeli s kosilom, se ta prikaže pri vratih, me pokliče, naj pridem ven, ostalim pa naroči, naj kar pričnejo.

Brez besed me je peljal v pisarno in me posedel na običajno mesto pred pisalno mizo. Sam ni sedel, ampak mi je rekel, da je prišel nekdo, ki hoče govoriti z mano, a se ne smem obrniti. Za moj hrbet je postavil stol, potem pa odprl vrata. Nisem videl, kdo je vstopil. Tudi ne vem, če je Dintinijana ostal v sobi ob neznanču. Prvo, kar je rekel nenavadni zasliševalec, je bilo, da se ne smem obrniti in naj gledam v steno za pisalno mizo. Potem me je vprašal po imenu in priimku in kje smo v Mostah živeli. Ko se je prepričal, da sem res jaz, me je pričel spraševati o očetu in o bratu Francetu. Hotel je vedeti, kje se skrivata. Povedal sem, da je ata v Avstriji in da je brat mrtev.

Zasliševalec z mojim odgovorom ni bil zadovoljen. Po vseh mogočih ovinkih se je spet in spet vračal na brata. Povedati sem mu moral, kolikor sem vedel o bitki v Grahovem, kjer je brat zgorel v domobranski postojanki skupaj s prijateljem Balantičem in soborci. Potem je spet spraševal o očetu in ko je ponovno izrazil dvom, da je France mrtev, me je

Essen. Prijetno je, ko so skupaj mladi po srcu in po duhu.

Franc Pukšič, državni sekretar za Slovence po svetu, v slovenskem domu v Stuttgartu

minila potrpežljivost in sem mu rekel: »Kje je oče, sem vam povedal, kje je moj brat pa morate vedeti bolje od mene, saj ste ga vi ubili.« S tem je bilo zasliševanja konec. Nevidni zasliševalec je brez besed zaprl vrata za seboj. Čez čas me je poklical upravnik, naj se vrnem v obednico. O tem čudnem zaslišanju nisva govorila. Prepričan sem, da me je zasliševal nekdo, ki je mene in našo družino osebno poznal.

Upravnik me je večkrat poklical na krajši pogovor. Ob neki taki priložnosti mi je rekel, da mojster ni nič kaj zadovoljen z mano. Odvrnil sem mu, da tudi jaz ne z mojstrom, ker me ničesar ne nauči. Opomnil me je, da moram misliti na poklic, dobro izrabiti čas in se pripraviti na življenje. Vprašal je, kaj me veseli. Rekel sem, da študij.

Opomnil me je, naj mislim na kaj bolj praktičnega, jaz pa sem izrazil svoj dvom, da bi kdaj postal kaj prida mizar. »Zavod nima sredstev, da bi te šolal,« je pojasnil. Rekel sem, da razumem in za tisti dan je bil pogovor končan. Meni pa ni šlo iz glave, da moram priti na kak način spet nazaj v šolo. Imel sem končano peto gimnazijo. »Narediti moram še tri, ki mi manjkajo do mature,« sem si ponavljal, »potem bo pa že kako.«

Takoj naslednji dan sem ponovno prosil za sprejem pri upravniku. Ta pogovor imam živo v spominu, ker se je ob njem odločala moja življenjska pot.

»Tovariš upravnik, včeraj ste rekli, da zavod nima sredstev, da bi me šolal,« sem pričel.

Upravnik za pisalno mizo je pritrdil, da je to res. S tem je odprl vrata mojim argumentom, ki sem jih v mislih koval dober del noči.

»Imam idejo, kako bi lahko financirali moje študije,« sem pričel. Sogovornik me je na pol radovedno na pol naveličano pogledal. Nadaljeval sem: »Kot veste, ima naša družina v Mostah hišo. Lastnika sta ata in mama, a ker sta odšla, sem njun naslednik in dedič jaz. Hiša je moja. Zdaj je v njej OZNA, a ker niti oče niti jaz nisva bila sodnijsko razlaščena, je OZNA moj najemnik. Pripravljen sem prepisati lastništvo naše hiše na zavod pod pogojem, da mi zavod z dohodki, ki jih bo imel od nje, plača študij.« Oddahnil sem se in gledal, kako bo upravnik reagiral na moj finančni načrt.

Upravnik se je veselo zasmel: »Tako, da je OZNA tvoj najemnik?« Potem se je pričel sam pri sebi še bolj smejeti in mi je z roko pokazal, naj grem.

Poparjen sem se vrnil v delavnico. Slutil sem, da utegne imeti moj načrt pod pravnimi vidiki kakšne šibke točke, o katerih bi se dalo pogovoriti, a da ga upravnik ni niti vzel v pretres, me je potrolo.

Čez nekaj dni me je upravnik spet poklical k sebi v pisarno. Nekaj časa me je gledal, pa rekel: »Torej študiral bi rad ...?« Čutil sem, da me razume, saj je bil tudi sam konec koncev kljub partijski izkaznici in partizanskim letom še visokošolec. Povedal mi je, da je poslal nadrejenim predlog o nadaljnjem šolanju treh poli-

Stuttgart. Cvetna nedelja v Schwabisch Gmündu

tičnih gojencev s svojim priporočilom. Dokler pa odgovora še ni, mi je poveril, naj uredim zavodsko knjižnico.

Peljal me je na glavni hodnik v prvem nadstropju in odprl neka do takrat vedno zaklenjena vrata. Stopila sva v prostorno knjižnico. Vsepošod po tleh so ležale knjige, na katerih je bila že debela plast prahu. Tudi na policah, s katerimi so bile obložene vse štiri stene, je bilo še dosti knjig, pa tudi po razmetanih stolih in na zaprašenih mizi. Prostor je bil že dolgo zapuščen, morda od tistih dni, ko je »ljudstvo« izgnalo salezijance in pokazalo svojo vsemogočnost z razdejanjem.

Upravnik mi je naročil, naj prostor najprej očistim, pospravim, potem pa knjige uredim. V mizarstvo delavnico bom hodil še po pol dneva. Vse potrebno z mojstrom je že uredil. Lepo sem se mu zahvalil. Izročil mi je ključ in naročil, naj sobo zaklepam.

Ostal sem sam sredi knjig in nisem vedel, kaj naj storim od veselja.

Ko je bil prah pobrisan in soba pometena, sem pričel spravljati knjige na police. Da sem vedel, kam kaj spada, sem moral knjige seveda poznati. Zato sem vsako vsaj prelistal, če že ne prebral. Tako sem lep del tistih dni prebil ob branju.

Naletel sem tudi na knjige, ki jih uprava ne bi odobraval. Pod kupi drugega branja je bila, na primer, celotna zbirka Ušeničnikovih del. Lepo sem jo očistil, uredil po vrsti in spravil na vrhno polico, zadaj, kjer sem imel že nekaj nabožnega tiska in papeških okrožnic. Eno izmed takih knjig sem skrival v predalu za sprotno branje. Predal je imel ključavnico in ključ. Tja sem spravljaj svoje zaklade, ključ pa skrival na varnem med knjigami.

Najdražji od zakladov v predalu je bil zvezek. Zdaj, ko sem potreboval papir in pero za svoje birokratsko delo, sem tovarišico sestro prosil tudi za zvezek in ga

Abrahamovec Dori, slavljenka Anica ter vsi Jožeti iz hamburške skupnosti

brez ugovora dobil. Vanj sem pričel pisati, vsak dan malo, povzetek doživetij od dne, ko sem kot domobranec zapustil Ljubljano. Nekatere stvari sem označil le z datumi, druge pa obširneje popisal. Zvezek se je končal z odhodom iz zapora v zavod. Duhovno branje in popisovanje doživetij zadnjega leta sta postala del mojega novega dnevnega reda.

Nekega dne, mislim, da je bil ponedeljek, sem opazil, da je v moji odsotnosti nekdo stikal po knjižnici. Manjkale so vse knjige, ki so dišale po veri in krščanskem nauku, manjkal pa je tudi moj zvezek, spravljen v zaklenjenem predalu. Ključ od knjižnice, ki mi ga je zaupal tovariš upravnik, očitno ni bil edini in oni v pisalni mizi ni ostal tam slučajno. Imeli so duplikate. Kaj zdaj? Ali naj »čistko« enostavno spregledam ali naj prijavim krajo zavodske lastnine?

Takoj sem zaprosil za sprejem pri upravniku. Drugi dan že pozno popoldne me je sprejel. Zunaj je sijalo sonce. Spomnim se žarkov na steni, medtem ko sva govorila. Prijavil sem tatvino.

»Katere knjige manjkajo?« me je vprašal.

Povedal sem mu, da vsa Ušeničnikova zbrana dela, našel še nekaj naslovov drugih knjig, pa pripomnil, da manjka tudi zvezek z mojimi osebnimi zapiski, ki sem ga hranil v predalu.

»Kaj je bilo v zvezku?«

»Zapiski, doživetja zadnjih mesecev,« sem pojasnil.

»Je bil to tvoj dnevnik?«

Prijetno petje nas vselej združuje v Hamburgu.

(Se nadaljuje)

ZAUPANJE

Luka je nestrpen. »Janez mi je rekel, da me bo jutri povabil k sebi domov, da se bova igrala. Naj ga pokličem?«

Lučka ga miri: »Počakaj. Zanesi se na njegovo besedo, gotovo te bo poklical.«

ZAUPANJE V BOGA JE TRDNO PREPRIČANJE, DA NAS ON VARUJE IN VODI NAŠE ŽIVLJENJE

Zaupanja se naučimo. Majhen otrok popolnoma zaupa svoji materi in očetu. Na ljudi se je treba zanesti, znati počakati, jim dati priložnost, ne misliti takoj slabo in ne imeti predsodkov.

Napiši prijatelju pismo zaupanja.

»Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem.«

(Pregovori)

NAREDI SAM

GIBLJIVA PUNČKA

Prilagojeno po knjigi Ena vrtna za vsak teden, založba Družina.

Policist ponoči ustavi voznika, ki z avtom močno vijuga po cesti: "Dober večer, kontrola prometa. Ste kaj pili?" "Sem, seveda sem. S prijatelji sem šel na osem piv, ko sem pa enega prijatelja odpeljal domov, sva pri njem spila še po pet travaric." "Gospod, stopite iz avta!" "Zakaj?! Mi ne verjamete?"

Gorenjec sinu, ki bo jeseni začel hoditi v šolo: "V šolo ne boš hodil z avtobusom, ampak peš! In glej, da boš delal velike korake, da se čevlji ne bodo tako hitro uničili."

Gorenjki Lojzki je umrl mož. Lojzka je odšla v časopisno podjetje in želela oddati osmrtnico. Zaradi varčnosti je želela samo napis: "Tone mrtev!" Uslužbenka na oglasnem oddelku jo je začudeno pogledala, nato pa ji je pojasnila: "Do pet besed je enaka cena." "No, potem pa napišite: Tone mrtev! Ugodno prodam traktor!"

Mož se je vrnil iz službe in ženo zalotil v kuhinji pri pomivanju posode. "Toda draga, na svoj rojstni dan ti pa res ni potrebno pomivati posode! Pusti jo do jutri!"

Policist na cesti sreča kmeta, ki za seboj vleče vrv. Začuden mu reče: "Se ti je zmešalo? Zakaj pa vlečeš vrv za seboj?" "Pa jo ti porivaj pred seboj, če si že tako pameten!" mu zabrusi kmet.

"Imel sem pivo, zrezek, krompir in solato," našteva gost natakarju, ki piše račun. "Solate vam ne bom računal. Tisto so bile rože."

"In kam si dal svojo plačo?" je žena presenečeno vprašala moža, ko jo je ta zaprosil za tisočaka. "Čudež se je zgodil!" "Kakšen čudež?" "Spremenila se je v vino!"

Obiskovalec na policijski postaji zagleda na stenah izobešene tiralice in vpraša: "Kdo so pa tile ljudje?" "To so kriminalci, ki jih iščemo?" "Zakaj jih pa niste prijeli takrat, ko ste jih slikali?"

"Mihec, zakaj pa imaš rdeče uho?" ga vpraša mamičica, ko je Mihec vstopil v kuhinjo. "Očka mi je primazal eno okoli ušesa, ker sem ga prekinil, ko je pripovedoval šalo." "No, to naj ti bo šola: Kadar očka pripoveduje šale, ne pozna šale!"

Nagradna križanka 505

1	2	3	4	5	6	7	8		
			10			11			12
13			14		15		16		
	17			18		19			
20			21					22	
		24		25			26		
27			28		29			30	
31			32	33					
	34		35				36		
37		38				39		40	
41	42		43			44	45		
46				47					48

VODORAVNO: 1. latinski pozdrav, ki ga uporabljamo tudi v krščanskih molitvah in pesmih, 4. ime božje Matere, 9. glavno mesto Latvije, 11. zelena površina sredi mesta, 13. pokončni del zgradbe, 16. začetni del besede v tujkah, ki pomeni novo, 17. slovensko mesto, 20. Nizozemska, 21. drevesa, iz katerih sadov pridobivamo olje, 22. aluminij, 23. ENAR, 25. nekaj prepovedanega pri preprostih plemenih, 27. visoka gora na Primorskem (Veliki ..), 29. znana slovenska slikarka, ki je veliko delovala v Argentini (Bara), 31. ASG, 32. veliko afriško mesto, 34. praznik svetega Rešnjega telesa in krvi, 36. nastanek nove čebelje družine, 38. prizadevati si na junaški način, 40. ljudska stranka, 41. privlačnost, očarljivost, 43. Radio Ognjišče, 44. klic v stiski ali muki, 46. brez razlik, 47. ameriška vesoljska ustanova, 48. prva črka abecede.

NAVPIČNO: 1. latinski izraz za umetnost, 2. življenjska sposobnost, 3. morje v grškem arhipelagu, 5. sto kvadratnih metrov, 6. Izidor Pečovnik, 7. ljubkovalna oblika imena Janez, 8. objekt za športne igre, 10. majhna evropska država, 12. stranka v koaliciji (pridevniška oblika), 14. znan ponudnik internetnih uslug, 15. Jezusov izdajalec, 18. VJT, 19. velika posoda za tekoče snovi, 20. del telesa, 24. področje matematike, ki nedoločene vrednosti označuje s črkami, 26. nasilna smrt, 28. blagovna znamka instantnih jušnih pripravkov, 30. majhen italijanski kraj blizu mesta Salerno pri Napoliju, znan iz romana Kristus je prišel v, 33. letalo, 35. Leopold Ovsenek, 39. grška črka, 42. Anton Novak, 45. Republika Argentina

Rešitev nagradne križanke 504

ZRAKOPLOV; VELIKA NOČ; OPUS; RT; JE; N; MIRA; MAK; BIK; BURKA; SAN; MOST; D; TRIVALOVNA; RAJ; RADIO; OB; TT; N; NL; KARTAGINA

501A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

503A0 Prodam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom, ki se nahaja v Leskovcu pri Ptuj. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali na tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO. Tel 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

505A1 Slovenec iz Nizozemske, star 32 let, nealkoholik, vesele narave, želi spoznati preprosto slovensko dekle, staro od 25 do 35 let. Šifra: »Nizozemska«.

504A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščemo: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije. Roman Trateški, Montessoristr. 11, D-71272 Renningen, Nemčija,

tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827, e-mail: info@trateschki-translation.de, url: www.trateschki-translation.de, www.globalvertere.com.

504B1 Podjetje JERIMAX d.o.o. se že tretje leto ukvarja s prodajo in polaganjem TEKOČIH TAPET znamke JERIMAX. Tekoče tapete so sestavljene iz naravnih materialov ter so poleg prijetne dekoracije še toplotni in zvočni izolator. Sestavljene so iz bombažnih ter tekstilnih vlaken, celuloznega lepila in vode, kar pomeni, da pri polaganju ni ostankov, robov, neravne površine pa se lepo prekrijejo. Ponujamo vam 70 različnih vzorcev ter vam želimo, naj bo vaš dom topel, zdravju neškodljiv, lep in prijeten. Na vsa vaša vprašanja smo vam dosegljivi na telefonskih številkah 041 633 323 in 01 564 24 18.

505B1 V Münchnu oddam dvosobno stanovanje, 52 m², Slovenki ali Slovencu od 35 do 45 let (z malim otrokom) za polovično ceno, t.j. 300,- EUR, z namenom vzajemnosti. Ponujam možnost dedne pogodbe, adoptacija je zaželena, vse v obojestransko korist - po dogovoru. T 089/ 3510 922

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji

<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija

<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija

<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA

<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA

<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE

<http://www.ognjisce.si>

Izseljensko društvo

SLOVENIJA V SVETU

<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

<http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm>

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravičen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 5 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Kerkov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beks@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izdaja je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSKEGA IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: Stanislav Cikaneč
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575
župnik: mag. Stanislav Žlof
e-naslov: stane.zlof@email.si
delegat: Anton Štekl, (odsoten)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: mag. Stanislav Žlof (glej Dunaj)
informacije: Anton Zore, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: p. mag. Jože Lampret

SLOVENSKA KAT. MISIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166,
pT 066. 4526 0667, F 05 52 36 21 666
župnik: Janez Žagar

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: mag. Jože Andolšek
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, pT 0476. 8621 60
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: lrajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: lrajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: Jože Kamin
duhovni pomočnik: Toni Drašček
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: Jože Kamin,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovni pomočnik: Toni Drašček
e-naslov: toni.drascek@cegetel.net
duhovnik v pokoj: Anton Dejak
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: Štefan Čukman

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan Anton Trpin, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Sentjerne
e-naslov: zupnija.sentjerne@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor msgr. dr. Joško Pirc
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: Karel Bolčina, T (*39) 0481. 21849
pT 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: K. Donno, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: <http://www.skmerlin.de/>
župnik: Izidor Pečovnik
e-naslov: dori@skmerlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: <http://www.slomisija-essen.de/>
župnik: Alojzij Zaplotnik
e-naslov: azaplotnik@t-online.de
diakon: Stanislav Čepлак,
e-naslov: ceplak@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA KÖLN
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: Martin Mlakar
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran:
<http://www.skg-frankfurt.de>
župnik: Martin Retelj
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: <http://www.skm-mannheim.de/>
župnik: Janez Modic
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: Stanislav Gajšek
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, pT 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: <http://www.skm-stuttgart.de/>
župnik: dr. Zvone Štrubelj
e-naslov: zvones@gmx.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, pT 0173.5937 313
župnik: Roman Kutin
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: Roman Kutin, (glej Augsburg)
voditelj: dr. Marko Dvorak
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: Marjan Bečan
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec Slavko Kessler
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: msgr. Janez Pucelj
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, pT 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11. 4357 12
župnik: msgr. Jože Hauptman

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421, spletna stran:
<http://www.slovenskamisija.org/> župnik:
Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@telia.com

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, pT 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: <http://www.slomisija.ch>
župnik: mag. David Taljat
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Blagoslov jedil po naših misijah

Velikonočni žegen jedil v Oltenu na veliko soboto

Vstajenjska vigilija z blagoslovom jedil v Zürichu

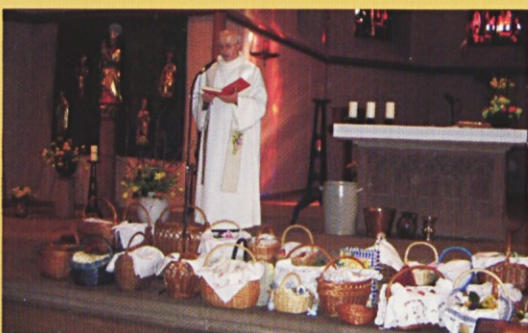
Blagoslov jedil v Göteborgu

Blagoslov jedil v Merlebachu

Skupinska slika po blagoslovu jedil v Darmstadtu

Med blagoslovom jedil v Oberradu v Frankfurtu

Po velikonočni vigiliji in blagoslovu jedil v Mainzu

Blagoslov velikonočnih jedil v belgijskem mestu Eysden

436 676₂₀₀₅

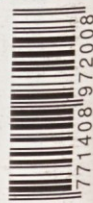

920051104,5

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408-972008